

Glasnik

Medicinskog fakulteta u Splitu

ISSN 1846-7946

Vol. 7, br. 2, prosinac 2014.

**Zrela dob našeg sveučilišta
Počeli smo i na engleskome
Naš objektiv u Kantunu C**

Riječ urednika Glasnika

Dragi čitatelji,

U ovom 14. broju Glasnika Medicinskoga fakulteta u Splitu donosimo kronologiju događanja i novosti koji su se dogodili zadnjih sedam mjeseci na našem fakultetu i u KBC-u Split. Posebno bih istaknuo 40. obljetnicu Sveučilišta u Splitu, čija se svečana sjednica održala u velikoj predavaonici našega fakulteta uz nazočnost Predsjednika Hrvatske. Važan događaj jest i dodjela državne nagrade za znanost profesoru Janošu Terziću. Među brojnim člancima naših studenata preporučio bih da se pročita i osvrt američkoga studenta na studiju Medicine na engleskom jeziku.

U crticama iz povijesti našega fakulteta naći ćete i intervju sa šefom Referade, gosp. Josipom Barićem, i tekst o doajenu splitskoga zdravstva prof. dr. Dinku Šakiću i njegovim zaslugama za utemeljenje Medicinskoga fakulteta u Splitu i nove bolnice na Firulama.

Ubuduće bismo željeli i veću aktivnost kliničara sa zanimljivim člancima iz svojih domena rada.

Na naslovnici ovoga broja Glasnika možete vidjeti naše studente u novom bistrou Kantun C u pauzama predavanja.

Novi studentski član Uredništva postao je student 6. godine Medicine Ivan Budimir Bekan, budući da je Marin Piero Živković uspješno završio medicinski studij.

Uz nadolazeće blagdane u ime cijeloga Uredništva želim Sretan Božić i Novu godinu!

glavni urednik
prof. dr. sc. M. Ivanišević

Impressum

Glasnik Medicinskog fakulteta u Splitu

ADRESA: ŠOLTANSKA 2, 21000 SPLIT

E-MAIL: GLASNIK@MEFST.HR

Glavni urednik:
Milan Ivanišević

Studentski urednik:
Marin Viđak

Uredništvo:
Dalibora Behmen
Lana Barać
Ivica Grković
Valdi Pešutić Pisac
Ana Utrobičić
Ivan Budimir Bekan

Lektorica:
Josipa Korljan
josipa.korljan@gmail.com

Dizajn i prijelom:
Jadranka Matas
jadro.matas@gmail.com

Tisak:
Slobodna Dalmacija

Naklada:
500 primjeraka
Split, prosinac 2014.

Milan Ivanišević Riječ urednika Glasnika	02		
Impressum	02		
Kazalo	03	23	FOTO ŽULJ
Marin Viđak Kantun C: kafić u sklopu Medicinskoga fakulteta	04	23	FOTO KOLAČIĆ
Mike Lem A Perspective of the University of Split School of Medicine from an International Student	04	24	Lana Barać Državne nagrade za znanost za 2013. godinu
Maja Aralica Probavi me nježno ...	06	25	Livia Puljak 6. hrvatski Cochrane simpozij
Alen Juginović Na jedan dan biti lež – neprocjenjivo....	08	26	Leo Roglić, Ivica Grković Opremljene i stavljene na korištenje nove informatičke učionice
Duje Rakić Ljetna tvornica znanosti	10	27	Ivica Grković Na anatomiju stigao „pauk“ za dizanje tijela
Ivana Marelja Medicinari i Festival znanosti	11	28	Ana Utrobičić Konačno repozitorij ocjenskih radova na sveučilišnoj i nacionalnoj razini?
Ružica Tokalić U svijetu znanosti	12	29	Ivica Grković Gospodin Barić, šef Referade
Marin Viđak IPPNW u Splitu	14	31	Milan Ivanišević Prof. dr. sc. Dinko Šakić: doprinos utemeljenju Medicinskoga fakulteta u Splitu i nove bolnice na Firulama - da se ne zaboravi
Dubravka Komić Bridges of Understanding 2014	15	33	Irena Zakarija-Grković Posjet profesorice Pat Hoddinott Splitu
Marin Viđak Studenti – prevoditelji u Hrvatskome Cochrane ogranku	16	34	Valdi Pešutić –Pisac Katedra za patologiju
Ivana Marelja S4S: Usudi se volontirati - susret studenata volontera Republike Hrvatske	17	35	Marko Jukić Kolegij Anestezilogije, reanimatologije i intenzivne medicine
Ivan Budimir Bekan HUMANIJADA 2014.	18	37	Marija Raguz First Adriatic Symposium on Biophysical Approaches in Biomedical Studies Mediterranean Institute for Life Sciences, Split, Croatia, August 24-29, 2014
Ivan Budimir Bekan Medicinari osvojili Sveučilišno prvenstvo u futsalu	19	38	Vjekoslav Krželj Hrvatska proljetna pedijatrijska škola
Marin Viđak 40. obljetnica Sveučilišta u Splitu	20	39	Marita Mimica Iz Službe za znanost, poslijediplomske studije i trajnu medicinsku izobrazbu
Ivan Budimir Bekan Druženje bruća MEFST-a	22	40	Foto strip
Ivan Budimir Bekan Novo vodstvo Studentskoga zbora	22		

Kantun C: kafić u sklopu Medicinskoga fakulteta

Početkom lipnja ove godine svoja je vrata otvorio i kafić na našem fakultetu – popularni Kantun C. Kafić je dobio ime prema zgradi C koja je i bila zamišljena kao studentski restoran. Pored naziva Kantun C, u užem je izboru bio i pomalo štreberski naziv „Non-A non-B“ (pravi će geekovi shvatiti).

Međutim, put do vaše šalice kave nije bio ni kratak ni lagan. Kamen temeljac za nove zgrade postavljen je u kolovozu 2008. godine. Od tada je proteklo nekoliko uprava, diplomirale su mnoge generacije i stasali novi predavači, ali su se konačno izgradile i dvije zgrade. Već su u funkciji i u svoje klupe primaju nove studente. Ali da bi priča bila gotova, trebalo je još čekati i na otvaranje kafića, odnosno menze (objekta brze hrane). Ove se godine to napokon i dogodilo. To ujedno znači da se stara menza, popularni „kontejner“, napokon zatvorio.

Sada konačno možete i u sklopu fakulteta popiti kavu (ali samo za vrijeme pauze od predavanja ili nakon svih izvršenih obaveza!), a za to je zaslužna vesela ekipa iz našega kafića: Marijan Petrović, Zdravko Bilandžić i Nela Ugrina. Pitali smo ih i za komentar, a evo što su nam rekli: „Raditi ovdje je ludilo, oduševljen sam. Studenti su fenomenalni, kolege odlične. Super sam zadovoljan.“

Tome bismo svakako dodali da smo zadovoljni i mi. Ako do sada niste (u što, ruku na srce, iskreno sumnjamo), svakako navratite do zgrade C, sjednite, odmorite se i popijte kavu.

Marin Viđak,
studentski urednik

A Perspective of the University of Split School of Medicine from an International Student

A consistent question that I have been asked from my peers and professors alike was, “How did you end up in Split?” Which in all honesty is a completely valid question because I’m from the United States. So to answer this lingering question I have to go back to the summer of 2013.

It’s a nice warm summer day on Long Island, New York and I just returned from my college, Emory University, after a string of final exams. After diligently studying for over a month I felt that I deserve a respite from any form of schoolwork. My phone rings and I glance down and noticed that it was my father calling. I picked up and he does his usual routine of asking how I was doing and if I was planning on doing anything for the day. He then mentions something about applying to a medical school in Croatia. Now I thought he was completely joking because it is a country I know very little about. Yet based on his tone of voice he actually wasn’t. So I asked him why this particular medical school. He explained to me that he was teaching some residents that day and there were a few that stuck out, in a good way. By the end of rotations he asked them where they went to medical school and he learned they had attended medical school in Croatia. I saw this as an opportunity to fully follow my passion of becoming a physician. So I did my research and found the University of Split School of Medicine. I finished the application within that week and sent it to the university.

I like to call the next few weeks of waiting period between sending in a complete application to the decision date - the Anxiety Week. After patiently waiting, I saw one of the happiest news of my life, being accepted into the Class of 2013. Now lets fast forward to October of last year and I’m sitting with a plethora of different ethnicities, ranging from Germans, French, Croatians, English, Italians, Swedes, Norwegians, Canadians, and of course my fellow Americans. I felt that it was a great way to not only immerse myself in the Croatian culture, but also to learn about multiple European cultures as well.

The first couple of months at USSM were a smooth transition. Within this timeframe, I gained a deeper understanding of what being a physician actually means, some important historical facts about Croatia and how to properly approach medicine in a research prospective. The course load was not overly daunting until November where the first years start their Histology and Embryology block. As a class, we were warned from the preceding two years that it was not an easy course and should not be taken lightly. All of us took this caveat and studied relentlessly for the first Histology and Embryology partial exam. Unfortunately, as a class we did not do as well that many of us has hoped. I remember the day quite vividly when we learned our results, some were happy to pass and do well but many of us were thoroughly disappointed and disheartened. To us we felt as class that the test did not reflect are “true” knowledge of the course and some even argued that the material presented

in the exam was not stressed enough in the lectures or even mentioned at all. I took this opportunity to reinsure the class that it is unfair of us to “blame” our professors because in all actuality the answers were in fact presented to us in the required literature. Though it is the job for the professors to reinforce the material to the students, but it is also the job as a medical student to learn every minuet detail effectively and to have a passion for learning. At the same time we had to understand that the career path we are pursuing is one that will not present itself in an evenly manner. In fact it is a field in which we have to be able to consistently adapt because medicine is always evolving for the better and it is our job at that point to learn to adapt with it. I felt this was a key lesson learned from that first partial exam and was well reflected as class throughout the year.

Aside from learning an imperative life lesson, another positive outcome has grew out of our learning environment: a strong bond between our colleagues. This bond has made us so close to a point that I like to safely say that we are a family. Like in all families we bicker with one another, but in the end we always look for the best for each other. There are countless memories of me enjoying the company of friends whether it be at one of our apartments, the Riva, or grabbing a simple cup of coffee. It is these memories that I know all of us will cherish. The one thing that I was cognizant of was the dearth of interaction with the Croatian students (both medical and dental) and the international students. I think the reason behind this is due to the fact that we are comfortable with our group of friends that we forget that there is a completely different side to our school. I think the best course of action for both sides is to step out of our comfort zone and reach out to one another. By doing this we can open the door for a beautiful relationship.

In closing I would like to give a piece of advice to any future first year medical or dental students reading this. Study! You are pursuing a career in the medical field; no matter what you do there will always be a fact that you will forget or not know enough about. Have a passion for what you are doing because it is part of your life now and because if you lose sight of this passion your potential future will be bleak. Finally, enjoy the life: go out with your friends, make your own memories, and take full advantage of what this beautiful country has to offer.

Mike Lem,
second year medical student

Kako su crijeva postala mozak i zašto je na ovogodišnjoj „Noći istraživača“ zamalo uvedeno novo anatomsko nazivlje

Probavi me nježno ...

... bubregom?!

Put od jednoga običnog e-maila do posjedovanja zastrašujuće moćnoga pečata broj sedam isti je kao i put hrane od jednjaka do crijeva: svima ne baš najjasniji. Počelo je ovako...

Bio je to četvrtak, zadnji u rujnu 2014. Sunce je vani možda sjalo, možda je padala kiša: među računalnim pikselima to nije bilo važno. Ono što je pod glatkom površinom ekrana zasjalo umjesto sunčevih zraka bila je jedna mala sramežljiva ikonica koja mi je u donjemu desnom kutu nenametljivo bockala mrežnicu: stigao je novi e-mail.

Poruka koju sam porodila uz pomoć dvaju „mišjih“ klikova nije bila dugačka: za popis se primatelja koji ju je krasio to ipak nije moglo reći. Među brojnim virtualnim adresama pronašla sam svoju, a među riječima „Noć istraživača“, „petak“ i „sudjelovati“ pronašla sam – sebe. A da to još nije ni znao, toga je dana prof. Ivica Grković pronašao četveročlanu ekipu za svoj popularno-znanstveni štand.

Sljedećega dana, pred natpisom „Funkcionalna hrana“ (uz nekoliko prethodnih gestikulacijskih uputa udijeljenih duž Marmontove ulice, novostečenu modru službenu majicu navučenu preko burom iskušana džempera te svježe ispeglanu bijelu kutu pažljivo šest puta presavijenu u torbi) moj izgubljeni, ali akreditirani pogled susreo se s još tri takva, udomljena u očima Antonije Janković, Ivane Šolić i Gorana Tintora.

Naši zatiljni režnjevi bili su preplavljeni nepoznatim: ulica je postala velika pozornica niz koju se slijevala rijeka ljudi koji poput niza glumaca dolaze na scenu i zatim je uz gromoglasni pljesak napuštaju. Službene su majice poput krvnih stanica migoljile kroz gomilu, stvarajući mrežu krvnih žila u tom „višeljudskom organizmu“, a mi smo se, poput četiriju usamljenih trombocita, slijepili na jednome mjestu, fagocitno očima gutajući jedine dostupne djeleće nama poznatoga teritorija: anatomiju.

Ne, nije nasuprot ribarnice ležao Sobbotin atlas. Skele koje su se s istočnoga pročelja zgrade prijeteći uzdizale k nebesima nisu uspjele omesti prizor nadahnjujuće ljepote

za svakoga medicinara: pred nama je s ponosom (na stalku) stajala, ne skrivajući svoje srce (a ni želudac), naša dobra prijateljica Dubravka, svog dobro nam poznatoga plastičnoga tijela podijeljenoga u poprečne presjeke. Njezinu blizinu krasila je tanka ploča urešena dijelovima probavnoga sustava, pažljivo oblikovanima od jednjaka do crijeva i izvijenima poput najvještije indijske plesačice. I za kraj, kao što vaze s cvijećem oplemenjuju stolove, tako su tu ljupku scenografiju upotpunili modeli zuba na susjednomu stolu, govoreći nam samo jedno (ali najvažnije): da smo tu da taj prizor učinimo svetim (i jasnim) i svim ostalim stanovnicima ovoga planeta. Ili barem onima koji su tu večer odlučili provesti u našoj blizini, ako već ne može drukčije.

„Ali ni znanje se ne dijeli bez pravila, kao ni pečati bez znanja“, ovako bih pretočila u riječi poruku koju nam je prenijelo uručenje akademske kapice, koju smo nas tri pripadnice ženskoga spola izravno prosljedile najizdržljivijoj (Goranovoj) frizuri, te imenovanje nositelja te kapice glavnim ispitivačem. S tom počasti uslijedio je i pečat koji nas je službeno označio kao postaju broj sedam u nizu od njih devet, na kojima su posjetitelji „Noći istraživača“, u zamjenu za poneki točan odgovor na naša pitanja, skupljali pečate koji su im, u potpunom broju, osiguravali simboličnu diplomu i mogućnost sudjelovanja u nagradnoj igri. Odlučili smo postavljati lagana pitanja: dijelovi probavnoga sustava imaju i hrvatske nazive, zar ne? Prevarili smo se, međutim, misleći da će se tih naziva lakše nego mi sjetiti latinskim jezikom neopterećena djeca.

Prst na modelu želuca i „Što je ovo?“ na usnama zasigurno bi činili stav u kojem bi nas neki imaginarni kipar ovjekovječio da je promatrao naša dva četvorna metra makar na pet minuta. Točnije, kada bi nas mogao vidjeti: kako je kazaljka sata odmicala od šestice prema jedanaestici, tako se obruč djece željne pečata sve više stiskao oko naših pokušaja da „stomak“ i „drob“ dovučemo do riječi „želudac“. „Ma znaš, tu ti hrana ide kada je progutaš“, nagovarali smo. „Bubreg!“ reče djevojčica, a malo-pomalo to reče i još trećina

djece koju smo tijekom večeri susreli. „Nije bubreg“, odjekivale su Antonijine riječi dok je djevojčica, odustavši nakon trećega pokušaja da nas urazumi, svoj tužni i razočarani pogled preusmjeravala prema nekome tko, za razliku od nas, valjda zna što radi. „Stoji li tu beba?“ začujem pored sebe. „Ne, nego tu još niže“, pokušam okolišajući objasniti znatiželjom zacakljenim očima u visini mog dvanaesnika. Buduća mala znanstvenica nije se dala razuvjeriti: „Kako onda beba dobiva hranu ako nije u želucu?“ matirala je i otišla sa svojim pečatom.

„Je li ovo mozak?“ reče desetogodišnjak i pogodi prstom u crijeva, a strelicom u moje srce. „Mozak nije napravljen na modelu, ali bio bi tu, u glavi“, protisnuh kroz uzdrhtale glasnice, spremna potražiti nadu duboko u svojoj vjeri u bolje sutra: u tom trenu pruži mi je njegov vršnjak izjavom da je jezik („znate li vi to?!) najjači mišić u tijelu – nije baš točno, ali ipak napredno za njegovu dob i pohvalno za njegov interes. „Joooj, kako se zove?!“ čujem drugoga dječaka malo dalje, očekujući ekstenziju kažiprsta i pokrete u njegovu lakatnom zglobu. „Pa mjesto gdje se luči kiselina koja razrađuje hranu“, reče i ostavi moja usta poluotvorenima i nakon pružanja pomoći u pronalaženju naziva. Ima nade za čovječanstvo, rekoh sama sebi, nadglašavajući Ivanin pokušaj da iz skupine odraslih izvuče ponešto o smještaju gušterače. Pa dobro, nitko ne zna sve.

A ne znam ni ja mnogo toga: nije mi jasno, recimo, što to ima u dječjim pogledima što ne širi koronarne žile, a svejedno nam je ispunilo srca toplinom, ne dotiče aktin i miozin, a ipak je cijelu večer rastezalo naše usne u osmijeh. Nikada neću dokučiti ni što je to nagnalo ta naizgled za stvarni svijet nezainteresirana mlada bića da ipak dođu na „Noć istraživača“ i postave pitanja kojih se dosad možda nisu sjetili ili odgovore na ona koja im do toga petka nitko nije postavio, ali znam da mi je drago da su to učinili i da bih tih pet sati uvijek radije provela u društvu dječjih umova nego svih latinskih „-usova“ i „-umova“ ovoga svijeta.

Maja Aralica,
studentica 3. godine Medicine

Na jedan dan biti lež – neprocjenjivo...

» Stručnjaci za oživljavanje Rembrandta

» Tri zgodne i jedan „nezgodni“

» Još stavi! Još! Od viška ne boli glava!

Dragi čitaocē, kada te već naslov ponukao da kreneš čitati, neću te razočarati jednom pričom koja je moguća samo na toj ludoj splitskoj medicini. Ispričat ću ti priču kako sam na jedan dan postao mrtvac i kako sada zapravo živim svoj drugi život. Vidiš, medicina te ubije, ali ti ponudi i novi život – fantastično.

Evo da ti kažem kako je to sve krenulo. Bio je skoro pa početak ljeta godine Gospodnje 2014. i trebalo je za fakultet napraviti nekakav poster koji bi se prezentirao na onome općepoznatom skupu fakulteta gdje bi došli srednjoškolci i tražili svoj „fakultet snova“ (to čak i postoji, vjerovao ili ne!). Za poster nije bilo previše ideja. I tako su prolazile sekunde, minute, sati... i ništa. Kada ono, apsolutno neočekivano, kao pobjeda Hajduka, jednoj ludoj glavi s moje godine padne na pamet da se za poster reinkarnira famozna Rembrandtova slika Sat anatomije u modernoj i studentskoj verziji. Ali još luđe od toga, ljudi su masovno počeli pristajati na tu ideju koja je stvarno bila sve samo ne uobičajena. To je ono što volim – lude ideje i još luđi sljedbenici (i ja sam bio jedan od njih). Kada je ta zamisao dobila zeleno svjetlo, mene su od svih ljudi, ovako kršnoga i visokoga momka, zamolili da budem mrtvac! Ne znam što im bi! Naravno da tu glumačku ulogu nisam mogao odbiti. Ipak, biti Brad Pitt na jedan dan nije uopće loše. Dobro, on je možda malkice zgodniji, ali to se skoro pa i ne vidi, oboje smo ljudi. I tako je cijela glumačka ekipa bila sastavljena i sve je bilo spremno za dan koji ćemo pamtiti zauvijek.

Dani su sporo prolazili, učilo se za ispite, ali napokon je došao taj dan, ta noć. Dok sam se ja psihofizički spremao za „kraj prvoga života“ u svojem klimatiziranom domu, dio ekipe otišao je nabaviti „opremu“. To nije bilo niti malo jednostavno. Prošlo je već 8 sati, sunce nas je pozdravilo, a time i blagajnice u trgovinama. A trebalo je nabaviti lažni mišić lijeve podlaktice i nešto čime će se lež pobijeliti. Osim toga, ženski dio ekipe trebao se našminkati, a znate koliko tek to traje. Tako marljivim radom naši su *shoppingholičari* uspjeli nabaviti ni više ni manje nego dječji puder (koji je fino mirisao) za leša. Ali mišić! E, to je bio uspjeh! Hoćete pokušati pogoditi što je bio lažni mišić? Ma ne biste nikada pogodili. Kupili su 10 deka pršuta, i to onoga jeftinog i tko zna otkuda! Koji je to bio *show* kada su donijeli taj pršut i puder na zadnji kat fakulteta gdje smo snimali! Tamo su nas gore čekali još i skalpeli koje smo, naravno, znali koristiti i krevet za leša ilitiga tri stola prekrivena bolničkom plahtom. Da ne zaboravim i detalj koji je sliku odmah stavio u 2014. godinu – pravi pravcati tablet! I četiri, pet „ultra“ modernih stolnih svjetiljki. E, da je to Rembrandt imao, gdje bi mu bio kraj?

Sada je tek slijedio onaj zabavni dio. Sve je to trebalo ukomponirati! Da nam bude lakše, došao je pomoći i kralj naše referade. Da, kao što pogađate, da bih bio pravi lež, trebao sam se skinuti – u donje rublje. Ali to skidanje nije bilo niti malo dostojanstveno. Uz glasove u pozadini "Skidaj se! Skidaj se!" netko mi je s leđa, dok sam ja skidao majicu, doista nasilnički skinuo kratke hlače tako da sam se u roku od sekunde našao među desetak ljudi praktički potpuno gol

(ajde dobro, donje rublje je ostalo – srećom). Najgore od svega, svi su mogli vidjeti moje nedovoljno izrađene pločice. To je bilo baš neugodno. I sada je trebalo leći na improvizirani krevet – uff. To se isplatilo istoga trenutka kada sam shvatio da će me tri kolegice (dobre prijateljice) trebati napudrati dječjim puderom. Možete samo misliti koliko sam se opirao tomu. Ma toliko puno da sam zamalo otišao u najljepše snove. Ah, taj dan... Dok su cure radile na meni, ostatak ekipe oblačio se u blistavo bijele kute i psihički pripremao za poze koje vjerojatno više nikada u životu neće ponoviti. Naš vrli fotograf namještao je svjetlo i pozadinu da odgovara njegovim vrlo visokim zahtjevima (ne šalim se, stvarno je top fotograf!). Sada je došao trenutak istine. Nitko nije trebao ništa priznavati za novce, nego smo se „samo“ trebali fotografirati. E, to „samo“ bila je čitava vječnost. Dok smo se svi namjestili u poze kako bismo vjerno reinkarnirali sliku, dok smo namjestili onaj jeftini pršut na mojoj lijevoj ruci, dok je skupi tablet bio pod savršenim kutom, dok su svačije oči gledale baš u jednu milimetarski definiranu točku, dok je atlas iz anatomije dobio zadovoljavajuće osvjetljenje i tako dalje i tako bliže... Napokon, nakon četiri vječnosti, fotografija je uhvaćena! A mi, mrtvi od namještanja i pozitivno ljudi od uspjeha, morali smo napraviti, kao turska ljepotica, tisuću i jednu ludu fotografiju i masu selfija te prekrasne i nezaboravne polu-ljetne noći. Svaka čast, ali zaista svaka čast svakomu tko je sudjelovao jer je bilo sve samo ne lako i jednostavno. Ali sve se isplatilo! Fantastično!!!

Na kraju, nakon što smo sve raspemili (dobro, malo pudera ostalo je po podu – oprostite su nam drage čistačice... valjda) i nevjerovatno se zabavili, svatko se presvukao i krenuo put svoje kuće ili svojega kafića pun dojmova i s pričom za sva vremena. E, ali misliš da je to kraj ove priče? Žao mi je, ali ima još samo malo. Dok su svi došli normalne ljudske boje na fakultet, nisu svi otišli doma iste boje. Da, onaj silni puder koji mi je bio utrljan u kožu koja se još dan danas oporavlja od toga šoka nisam imao gdje oprati. Možete misliti kako sam izgledao kada sam izašao ispred fakulteta, a vani je mrkli mrak. U splitskome sam mraku onako bijel blistao kao zvijezda repatica pa sam imao osjećaj da se svakim korakom približavam gradu Betlehemu. Samo su nedostajala tri kralja da me prate. Prolaznici su me gledali kao da duh ide na njih.

» MEFST-ov „Sat anatomije“

Srećom, nije me vidjela policija. Nakon što je puder noć pretvorio u dan i mene u apsolutnoga luđaka, došao sam pred ulaz svoje zgrade. Koje olakšanje! Penjući se prema vratima s pomisli da trebam tuš kao najboljeg prijatelja u nevolji, samo jedna misao, osim tuša, bockala mi je mozak: „Ajme da se barem ovo ponovi! Čisto ludilo!“ Jer bilo je za pamćenje. Dan iz snova. Ej, svi smo bili Brad Pitt ili Angelina Jolie na dan! Ali nikad ne znaš što još budućnost nosi...

Eto, dragi moj čitaocē, nadam se da sam barem malo uspio prenijeti doživljaje s našega showa i da ti nije bilo preteško i naporno čitati. Tako sam, zahvaljujući cijeloj ekipi koja je bila nevjerovatna, ali stvarno fantastična (hvala vam svima!!!), došao na fakultet, otišao u nebo (ti pogađaj da li u raj ili pakao) i onda se opet vratio ovdje. Zašto sam se vratio? Ma zbog prijatelja i obitelji, ma zbog Splita i ljubavi, ma zbog Hajduka i cura. Ma, čovječe, zbog života! Vegetiranje je za biljke, življenje je za čovjeka!

Tvoj kršni leš,

Alen Juginović,
student 3. godine studija Medicine

Ljetna tvornica znanosti

Obrazovni sustav kakav imamo nije savršen. Društvo u kojemu živimo nije savršeno. Tijekom godina naučili smo se pomiriti s time i prihvaćati to zdravo za gotovo. Savršenstvo, naravno, ne postoji, ali postoji li ipak nekakav način za promjenu šablone po kojoj obrazovanje u našoj državi već godinama funkcionira i možemo li se mi kao studenti ikako pomaknuti iz okvira čistoga upijanja informacija poput spužve u koji se čini da nas sustav pokušava smjestiti?

Prošlo ljeto odlučio sam sudjelovati kao mentor na Ljetnoj tvornici znanosti zajedno s prijateljem, kolegom s Fakulteta, Karlom Jeličićem. To je za mene bilo pravo otkriće i, iskreno, nisam mogao vjerovati da nešto poput toga može opstati u ovoj klimi, ali može. Zasad.

Ljetna tvornica znanosti koja se posljednjih sedam godina održava u prekrasnim prostorima Sredozemnoga instituta za istraživanje života (MedILS) zapravo je ljetna škola za učenike osnovnih i srednjih škola, ali teško bi joj se mogao pripisati epitet škole ako se uspoređi s institucijama koje već nose taj naziv. Mislim da je to daleko više od škole. To je način života za djecu koja ju već godinama vjerno pohađaju.

Ljetna tvornica znanosti potpuno je volonterska organizacija mladih ljudi (uglavnom studenata) koji osmišljavaju poučne radionice za polaznike, u trajanju od tjedan dana. Važno je jedino da radionica bude upravo to. Da ne bude čisto predavanje nekakvoga teorijskog znanja, već da nakon tih tjedan dana polaznici doslovno mogu pokazati roditeljima nešto konkretno što su izradili tijekom tih tjedan dana. U našem slučaju, to je bio funkcionalni model ljudskoga organizma.

Zamislite tjedan dana predavanja svojega znanja, prekrasnih spoznaja pripadnicima mlađih generacija koji su toliko zahvalni na tome što radite da vam upute ni manje ni više nego čak tri prijeteća pisma kada načuju glasine da postoji mogućnost da se LJTZ sljedeće godine neće održati. Tjedan dana na lokaciji za koju bi mnogi htjeli da ju mogu imati u svojem rodnome gradu. Hlad u borovini, cvrčci, mir i prekrasno azurno more nadohvat ruke. Nestvarnih tjedan

dana izolacije od ikakvih zatupljujućih i za um abrazivnih utjecaja. Tjedan dana u kojemu se družite isključivo s ljudima koji drugačije, ali prekrasno razmišljaju. Po danu s njima radite nešto plemenito i iznimno zabavno, a navečer pod zvizdama i okruženi zvukom bezbroj cvrčaka opušate se tako da tražite blago po MedILSU ili radite koktele pod imenima koje je najbolje izostaviti iz ovakvoga članka.

Mislim da je važnost onoga što smo postigli na LJTZ-u daleko premašila jednostavnu činjenicu da smo hrpu entuzijastične djece naučili osnovama ljudske fiziologije u radionici „Kako napraviti vlastiti organizam?“ (hvala doc. Kostić na ideji za naziv te prof. Terziću i prof. Valiću što su nam omogućili svu potrebnu opremu). Time što smo grupi od samo pet polaznika pomogli da od cijevi, balona i malo ventila naprave funkcionalni model ljudskoga tijela, također smo se upoznali s njima, pripremili ih na ono što ih čeka na fakultetu, pomogli im oko nekih dilema u vezi budućnosti i iznenađujuće se dobro zabavili. Meni je nevjerojatna bila spoznaja koliko djece iz Splita (ali i iz ostalih dijelova Hrvatske) ima želju saznati nešto.

Ljetna tvornica znanosti daleko je više od ljetne škole, za mnoge od polaznika to je utočište. Održava se samo jednom godišnje tjedan dana, ali djeca koja ju pohađaju dobar dio godine iščekuju upravo to, čemu u prilog ide tvrdnja da je svih stotinjak mjesta na ovogodišnjim prijavama planulo u samo dva dana. To je jedna mala zajednica gdje vladaju gotovo idilični uvjeti. Gdje su isključivo otvoreni ljudi spremni izmijeniti mišljenje i napraviti promjenu u nečijemu životu.

Organizacija je teška i mukotrpa i svake godine postoji opasnost da upravo to bude zadnja godina održavanja. Treba ipak imati na umu da svu organizaciju, a to uključuje najam prostora, nabavu svih potrepština, logističku organizaciju, promidžbu, smještaj mentora, obradu prijave i komunikaciju s polaznicima i roditeljima, obavlja isključivo desetak volontera u svoje slobodno vrijeme. Unatoč tome, nakon tjedan dana provedenih na LJTZ-u, mogu reći da bi bila katastrofa da se jedna takva manifestacija prestane održavati. Mogućnost sudjelovanja u jednoj takvoj zajednici prijeko je

Medicinari i Festival znanosti

» Vrijedni demonstratori i voditelji

potrebna djeci Splita, ali i svoj djeci, kao i studentima – mentorima. Ako ni za što drugo, barem kako bi vratili nadu u to da nije sve bez koristi i da društvo možda ne srlja u potpunu propast bez ikakve nade.

Zadnji dan LJTZ-a protekao je u humanitarnome karakteru pod sloganom „*Childhood is a time to learn and have fun. Thinking of children in war infected regions*“. Svi polaznici, mentori i roditelji fotografirali su se sa spomenutim sloganom u znak podrške djeci svijeta koja nisu toliko sretna da mogu sudjelovati na nečemu takvome, a trebala bi. Upravo zbog toga kažem, LJTZ nije škola, to je pokret. Pokret razuma za sve koji žele nešto više i ne mislim to na način kao što piše u školskim udžbenicima: zadatci za one koji žele više. Za one koji žele više od života u svakome pogledu.

Prema definiciji koju smo naučili još na prvoj godini, zdravlje ne posjeduje samo fizičku komponentu, ono ima i psihičku i socijalnu komponentu i mislim da mi, kao budući zdravstveni djelatnici koji bi trebali promovirati zdravlje kako pojedinca, tako i društva, možemo pronaći mnogo sreće i razloga iz kojih smo i odabrali naš poziv na LJTZ-u. LJTZ je potreban društvu jednako kao i mi.

Duje Rakić,
student 3. godine studija Medicine

znenadjeni prošlogodišnjim odazivom i zainteresiranošću srednjoškolaca, odlučili smo i ove godine biti dio Festivala znanosti. I tako prvi dan Festivala znanosti, točnije 7. travnja 2014. godine, skupila se vrijedna ekipa medicinara na našem dragom PAK-u, i budućim kolegama, ali i svima zainteresiranim pokušala dočarati anatomiju mozga. Kao i uvijek, trudili smo se da to bude što zanimljivije. Nešto smo ih i naučili, a kao i obično, zabave nije nedostajalo. Naravno da su svi htjeli čuti kako je na medicini, koliko učimo, zabavljamo li se i slično, ali to su pitanja koja su nekako postala sastavni dio naših života.

Iako je atmosfera bila opuštena – radili smo. Srednjoškolci su poslušali nekoliko kratkih predavanja i, naravno, imali prilike vidjeti i dobiti objašnjenja anatomskih preparata mozga. Sve je, kao i obično, krenulo kratkim uvodom u anatomiju mozga, popričali smo malo i o osjetilima, dotakli se i neurodegenerativnih bolesti, ali pričali malo i o emocijama i doživljajima istih. Zahvaljujem kolegama predavačima Marinu Čulumu, Dubravki Komić i Ružici Tokalić, koji su se jako potrudili da predavanja budu zanimljiva i dinamična.

Ipak, dio kojemu su se svi radovali bio je razgledavanje preparata mozga. Da to ne bi bilo suhoparno, potrudili su se kolege demonstratori kojima od srca zahvaljujem na odvojenom vremenu i uloženom trudu. Evo koga su srednjoškolci imali priliku „mučiti“:

» Voditelji radionice - nadamo se da smo vas zabavili

- Babić, Marija
- Čarija, Klara
- Dragun, Matea
- Jelovac, Judita
- Kardum, Branimira
- Milić, Petra
- Šarić, Frano
- Veljačić, Daniela.

Cijela ova radionica ne bi bila održana da nam ususret, opet, nije izišla katedra Anatomije i prof. dr. sc. Ivica Grković i naš anatomski tehničar gosp. Ante Panadić, kojemu zahvaljujemo na ukazanom povjerenju. Hvala što ste podržali našu malu radionicu.

Nadam se da su srednjoškolci uživali tijekom ove male radionice i da su kolege uspjeli pokazati da i medicinari mogu „normalno“ živjeti. I na kraju vam samo poručujem: vidimo se i na sljedećem Festivalu znanosti u istom sastavu, ali s malo drugačijom temom. Ne brinite, već smo počeli raditi na njezinu osmišljavanju.

Ivana Marelja,
studentica 5. godine Medicine

U svijetu znanosti

Ovisni o Suncu

Cell

Poznata je štetnost UV zračenja, incidencija raka kože u stalnom je porastu, no, unatoč tomu, ljude je i dalje teško odvući od sunčanja, bilo ono na otvorenom ili u kozmetičkim salonima. Čini se kako je to ponašanje malo teže iskorijeniti, a izgleda da se odgovor krije u – opioidima. Pri izlaganju UV svjetlu, stanice epidermisa proizvode proopiomelanokortin, koji se razgrađuje na više manjih molekula. Jedna od njih je i MSH, melatonin stimulirajući hormon, kojemu možemo zahvaliti brončanu boju. Jedna je, pak, β -endorfin, kojemu možemo zahvaliti uživanje u upijanju Sunčevih zraka. Miševi izlagani UV zračenju imali su više razine β -endorfina, a isto tako pokazali su simptome uznezanja nakon što su primili opioidni antagonist nalokson. Prijašnja istraživanja na ljudima pokazala su da smo na neki način sposobni razlikovati jesmo li bili izloženi svjetlu koje je imalo UV radijaciju ili ne. Ovakvo ovisničko ponašanje vjerojatno je evolucijski mehanizam kojim si tijelo osigurava dovoljne količine vitamina D, no uz današnje mogućnosti nadomjesne terapije, postaje li ono suvišno?

Molekularna iskra krvne loze

Nature Medicine

Eritropoetin (EPO), hormon koji stimulira proizvodnju crvenih krvnih stanica, koristi se u terapiji kroničnih anemija, no uz hipertenziju i trombozu kao nuspojave koje nosi, aktivno se traži alternativa. Novi uvid u mehanizam proizvodnje endogenog eritropoetina u stanjima stresa, poput hipoksije, otkrio je važnu ulogu acetata. Hipoksijom induciran faktor 2 (HIF-2) za pravilno funkcioniranje zahtijeva acetilaciju, nakon koje djeluje u kaskadi poticanja proizvodnje eritropoetina i zatim samih eritrocita. Znanstvenici su nadomjesnu terapiju acetata dali miševima s akutnom i kroničnom anemijom te kod njih uočili povećanu ekspresiju EPO-a i povišeni hematokrit. Ovakva bi terapija, u široj primjeni, značajno smanjila potrebe za krvnim transfuzijama i uporabom eritropoetina.

forGet Me not?

The Journal of Alzheimer's Disease

Reumatoidni artritis (RA), autoimuna bolest koja zahvaća zglobove, poznata je kao negativni faktor rizika za razvoj Alzheimerove bolesti. Dugo se smatralo da ulogu u tome igraju nesteroidni protuupalni lijekovi (NSAR) koji se koriste u terapiji RA, no klinička istraživanja pokazala su da nemaju učinka na prevenciju i napredak demencije. Znanstvenici su stoga odlučili istražiti patogenezu samoga RA kako bi pronašli mogući zaštitni faktor. Stimulatori rasta kolonija granulocita i makrofaga (GM-CSF) povišeni su u tih pacijenata, a kako rekombinantni GM-CSF već postoji kao lijek, odlučili su ga primijeniti na miševima s uznapredovalom Alzheimerovom bolešću. Nakon 20 dana subkutanih primjena ove signalne molekule, miševi su pokazali potpuni oporavak kognitivnih funkcija, a amiloidni plakovi smanjili su se za više od 50%. U moždanom tkivu bilo je značajno više mikroglijalnih stanica ("lokalnih" makrofaga). GM-CSF već se koristi u terapiji leukopenije, a ova ga otkrića čine ozbiljnim kandidatom za terapiju Alzheimerove bolesti. Odobrena su i prva testiranja na pacijentima.

Kretanjem do zdravlja

American Physiological Society

Već i vrapci na grani znaju kako je tjelovježba korisna za zdravlje, no znate li da i pospješuje terapiju karcinoma? Doksorubicin, antraciklinski antibiotik koji interkalira DNA, koristi se u terapiji karcinoma i hematoloških maligniteta. Njegove nuspojave uključuju mijelosupresiju i opasna oštećenja miokarda. Kako bi ustvrdili hoće li tjelovježba djelovati zaštitno na srčani mišić unatoč doksorubicinu, autori su miševe s melanomom podijelili u četiri skupine. Dvije su primale doksorubicin, a dvije placebo. Također, jedna doksorubicinska grupa i jedna placebična grupa vježbale su 5 dana u tjednu po 45 minuta na pokretnim trakama za miševe. Pokazalo se da tjelovježba ne spašava srce od učinka doksorubicina, no učinak na melanom bio je odličan. Miševi koji su i vježbali i primali kemoterapiju imali su značajno manje tumore od drugih miševa. Konkretno razlog još nije utvrđen, a autori ističu mogućnost bolje krvne opskrbe tumora (i tako bolje dopreme lijekova) u aktivnih životinja.

* U prošlom broju pisali smo o vezi H1N1 gripe i narkolepsije. Znanstvenici sa Sveučilišta u Stanfordu u članku (objavljenom u *Science translational medicine*) obznani su pronalazak snažnijega imunosnog odgovora na hipokretin kod narkoleptičara, na što ih je uputila sličnost hipokretina i nekih virusnih proteina. U srpnju ove godine autori su povukli članak zbog neponovljivosti toga ključnog rezultata ELISpotom (slično ELISI), metodom kojom su se koristili za identificiranje T stanica. Autori nastavljaju raditi na ovom polju.

**Ružica Tokalić,
5. godina Medicine**

IPPNW u Splitu

Ukoliko ste bili pažljiv čitatelj prošloga broja *Glasnika*, utoliko ste mogli pročitati u nekim kratkim crtama što je to IPPNW. Ukoliko niste, ukoliko ste zaboravili ili ako ste novopridošli student na našem fakultetu, da ponovimo (ili da nešto naučite) – Međunarodno udruženje liječnika za prevenciju nuklearnoga rata ili *International Physicians for the Prevention of Nuclear War*, postoji već dugi niz godina. Udruga okuplja velik broj ljudi iz čitavoga svijeta, a nastala je za vrijeme Hladnoga rata s ciljem sprječavanja nuklearnoga sukoba. Danas se udruga u svojim podružnicama diljem svijeta bavi različitim mirovnim projektima od lokalnoga interesa, a nastoji zainteresirane studente medicine educirati o radu u kriznim žarištima, mirnom rješavanju problema ...

Jedan od većih projekata te udruge jest spajanje studenata različitih narodnosti s područja zahvaćenih ratovima na području bivše Jugoslavije. Glavni je događaj projekt „Bridges of Understanding“, čiji sam bio sudionik. Ovoga puta igru smo htjeli dovesti „na domaći teren“ pa smo odlučili organizirati susret studenata s područja Balkana ovdje u Splitu. Sam susret trajao je dva dana, od 30. svibnja do 1. lipnja ove godine. Za samu organizaciju susreta najviše je zaslužna Dubravka Komić, a organizaciji su pripomogli Anamarija Babić, Ivana Marelja, Petra Milić, Ana Sanader, Mirko Tandara, Ružica Tokalić te moja malenkost (abecednim redom, da se ne bi tko uvrijedio). Ovim bismo se putem željeli zahvaliti Fakultetu na podršci koju nam je dao te dekanu prof. Ljutiću na uvodnome pozdravnom govoru. Također bismo se željeli zahvaliti prof. Marušiću na poučnoj priči kako se hrvatska znanost razvijala u tim ratnim godinama i kakvu je ulogu odigrala u međunarodnoj politici.

Tema našega susreta bilo je rješavanje posljedica ratova, odnosno kontrola oružja nakon rata. Međutim, poplave koje su pogodile ovo područje baš tada nešto su promijenile temu samoga susreta, tako da je naglasak bio i na tome. Tijekom prekrasna dva dana podsjetili smo se kako je organizacija djelovala za vrijeme Domovinskoga rata, kako znanost može pomoći u jačanju nacionalnoga identiteta mladih nacija, ali i kako može dokumentirati zločine koji su se zbili. Našim smo gostima pokazali grad, probali su mediteransku „spizu“ i pokazali smo još jednom kako se nacionalne razlike, mržnja i netolerancija mogu pobijediti dijalogom i razumijevanjem.

Marin Viđak,
studentski urednik

» Pozdravna riječ dekana prof. dr. sc. Ljutića

» Predavanje prof. dr. sc. Marušića

» Sudionici simpozija IPPNW-a u Splitu

Bridges of Understanding 2014

» Studenti s Balkana s njemačkim studentima u Bambergu

Svake godine IPPNW (*International Physicians for the Prevention of Nuclear War*) grupa iz Würzburga poziva studente s područja bivše Jugoslavije na sudjelovanje u programu Bridges of Understanding u trajanju od četiri tjedna. Tijekom toga razdoblja studenti ujutro rade u bolnici na dva odjela po vlastitome izboru (svaki po dva tjedna), a nakon ručka prisustvuju seminarima čije su teme raznolike i korisne za budući rad. Vikendi su neradni i rezervirani za izlete u obližnje gradove. Jednom tjedno održava se zajednički sastanak svih gostujućih studenata i organizatora programa čiji je cilj rasprava o, kako i sam naziv organizacije kaže, problemima nuklearnoga naoružanja i korištenja nuklearne energije, ali se također raspravlja i o problemima koji su aktualni u našim državama te se nastoji osmisliti način na koji mi, studenti medicine i budući liječnici (stvarno se nadam ☺), možemo doprinijeti njihovu rješavanju.

(Upozorenje: Slijedi potencijalno dosadan odlomak i njegovo je čitanje kontraindicirano u slučaju pospanosti. Postupate na vlastitu odgovornost.)

Održavanju ovoga programa doprinose mnogi, a neki od njih su sljedeći: Missionsärztliche Klinik (mentori na odbačanim odjelima i propusnica za menzu), Missionsärztliche Institute (smještaj), IPPNW Germany (džeparac i izleti), dr. Renate Geiser (voditelj programa), Johannes Reigel s ekipom studenata (Ministarstvo zabave), dr. Wolfram Braun (posrednik IPPNW-a i ministar naših financija).

Prethodne godine u navedenom programu sudjelovao je kolega Marin Viđak, a ove godine ta sam sretnica bila ja. Priča o svojem boravku u Würzburgu imam dosta pa ću ovdje izdvojiti samo neke. Nažalost, nemam talenta za pisanje (tko prizna, pola mu se prašta; molim vas, imajte to

na umu.) pa ću to napraviti na najbezbolniji način kojeg sam se mogla sjetiti, a to bi bilo ovo...

17. kolovoza (nedjelja)

Stigla sam i sada je sve dobro. Putovanje u ovom smjeru bilo je zanimljivo. Nadam se da će povratak ipak biti malo dosadniji. Prvo sam sjela na čokoladu u avionu (to mi se čak ni u Prometovim autobusima nije dogodilo) što sam primijetila tek po izlasku kada su se ljudi počeli smijati, ali gledajmo pozitivno na situaciju: bar sam imala izliku za kupnju novih hlača. Presjedajući let i vožnja vlakom protekli su bez novih mrlja. Novo iznenađenje uslijedilo je kada sam stigla do bolnice. Uspjela sam pronaći kuću u kojoj smo smješteni, ali nisam bila toliko uspješna u potrazi za stacionarom gdje sam trebala preuzeti ključ. Baterija na mobitelu se ispraznila, a baterija na laptopu u komi je već godinama, pa nikoga nisam mogla kontaktirati. Već sam se pomirila s tim da ću spavati ispred ulaza kada sam susrela kolege iz BiH koji su me spasili. Hvala jaranu Amiru i Matei :*

18. kolovoza (ponedjeljak)

Upoznala sam ostatak ekipe s Balkana (Pranvera i Sanja – Makedonija, Flaka – Kosovo, Goran – Srbija) i mislim da bismo se mogli dobro slagati. Također, sutra krećem s radom na Odjelu za anesteziju. I skoro sam zaboravila najvažnije – dobila sam propusnicu za bolničku menzu ☺

19. kolovoza (utorak)

Liječnici su jako susretljivi i svi znaju tko smo i zašto smo tu. Nitko nas se ne pokušava riješiti, već nas vuku da idemo s njima. Mogla bih se naviknuti na ovo.

24. kolovoza (nedjelja)

Bili smo u Bambergu gdje je bila velika fešta (strani jezik: splitski). Ljudi posvuda (normalno odjeveni i oni u tajicama s tregerima), glazba, lokalna hrana i lokalni sport koji neću opisivati jer bi to bilo predugo. Dovoljno je reći da mi je jasno zašto se nije zadržao.

30. kolovoza (subota)

Muzej u Nürnbergu je fascinantan (Dokumentationszentrum Reichsparteitagsgelände), a to kažem ja koja čak ni ne volim povijest. Posjet gradu bio je zabavan, ali nije prošao bez problema jer ipak sam tu bila ja. Zaboravila sam novčanik na klupi u muzeju, a to sam shvatila tek kada sam

» Selfie na semaforu u Wurzburgu

pokušala platiti ručak nekoliko sati nakon toga. Vratila sam se natrag s dvjema kolegicama kako bih ga potražila, ali već sam ga otpisala. I onda se dogodilo čudo. Gospodin na recepciji mi je, nakon detaljnog ispitivanja kako i priliči, uručio moj novčanik i sav novac je bio tu, do zadnjega centa. U tom trenutku prihvatila sam činjenicu – više nisam u Hrvatskoj (malo crnoga humora; nadam se da nisam pretjerala).

1. rujna (ponedjeljak)

Danas sam provela prvi od deset dana na Odjelu interne medicine. Ne govorim njemački pa sam na dijagnostici. Gastroskopija, kolonoskopija (i ostalih skopija), biopsija i UZV-a koliko vam srce (da, da, srce samo pumpa krv) želi. I šećer na kraju dana, UZV srca i EKG lekcije.

9. rujna (utorak)

UZV mi više ne izgleda kao apstraktna umjetnost. Pa tu se stvarno nešto vidi!!!

11. rujna (četvrtak)

Danas organiziramo oproštajnu večeru kod Johannesesa i to internacionalnu, što znači da svatko treba pripremiti tradicionalno jelo iz svoje zemlje. Promašila sam temu, osim ako su palačinke s čokoladom i malinama hrvatski recept.

12. rujna (petak)

Nova znanja, iskustva i, povrh svega, novi prijatelji. Već mi nedostaju.

13. rujna (subota)

Home, sweet home.

THE END

I svi su živjeli sretno sve do početka sljedeće akademske godine.

Dubravka Komić,
studentica 5 godine Medicine

Studenti – prevoditelji u Hrvatskome Cochrane ogranku

» Vaš urednik s Juliane Ried iz Cochranea

U trenutku pisanja ovoga članka Facebook stranica Hrvatskoga Cochrane ogranka ima 1621 vjernog pratitelja. Stranica redovito donosi nove laičke sažetke na hrvatskome jeziku. I dok sama Cochrane knjižnica nudi sustavne preglede, koji su originalni znanstveni radovi i kojima se sažima medicinsko znanje iz pojedinih područja (i koji predstavljaju vrh dokaza u medicini), za obične ljude – laike, važno je takav dokaz predočiti na jasan i razumljiv način. Laički sažetci, žargonski poznati kao i PLS – plain language summaries – donose na jednostavan način objašnjen zaključak cijele Cochrane analize.

Na stranicama Cochrane knjižnice ponuđeni su članci na engleskome jeziku, a sažetci su dostupni na više jezika, pa tako i na hrvatskome. Prevođenje laičkih sažetaka Cochrane sustavnih pregleda na hrvatski jezik nije naročito zahtjevan, ali je obiman posao, a urednici stranice to rade već mjesecima. Međutim, jeste li se ikada zapitali odakle ti sažetci na hrvatskome jeziku i tko stoji iza svega toga?

Od kraja 2012. godine pa do nedavno to je zbilja bilo prepušteno šaćici entuzijasta iz Hrvatskoga Cochrane ogranka, ali od svibnja ove godine isti je posao ponuđen i široj skupini volontera – studenata. Sve se zajedno zakuhalo dolaskom Juliane Ried iz Cochrane kolaboracije, koja je zadužena za korisničku podršku svima koji u svijetu prevode laičke

S4S: Usudi se volontirati susret studenata volontera Republike Hrvatske

sažetke Cochrane sustavnih pregleda, bez obzira na jezik. Njezin je prijedlog bio jednostavan – za prevođenje se mogu pozvati sve zainteresirane osobe, baš kao što se izrađuje i Wikipedija. Samo je važno da volonteri Cochrane ogranka pročitaju svaki tako prevedeni sažetak i provjere odgovara li izvorniku na engleskome jeziku.

I stoga je u srpnju 2014. godine Hrvatski Cochrane ogranak pozvao svu zainteresiranu javnost da se uključi u prevođenje laičkih sažetaka. Ranije je na prevođenju radilo (više ili manje) sedam osoba, a nakon javnoga poziva prijavilo se još 30 volontera, među kojima i studenti splitske Medicine i Farmacije. Trenutno je u prevođenju Cochrane sažetaka aktivno devet splitskih studenata – volontera prevoditelja – ali ako ste propustili obavijest, još se uvijek možete prijaviti.

Laički sažetak znači da je pisan jednostavnim jezikom, bez složenih medicinskih izraza, pa vam ne treba veliko poznavanje medicinskoga engleskog već samo nešto dobre volje. Odaberete temu (koja još nije bila prevedena) – prevedete ju i pošaljete osobi koja vodi projekt prevođenja u Cochrane ogranku. Na taj način možete naučiti nešto o temi koja vas zanima, napravite dobro djelo jer radite na popularizaciji medicine, a i uporni rad možete verificirati i Cochrane prevoditeljskom točkom u vašemu životopisu. Trenutno se razrađuje poseban internetski sustav koji bi trebalo olakšati cijeli projekt prevođenja, ponuditi već prevedene riječi prevoditeljima, kao i omogućiti izravno slanje sažetaka prijevoda na mrežnu stranicu Cochrane knjižnice, ali još je uvijek riječ o beta-verziji. Uskoro bi i to trebalo proraditi, tako da između vas i vašega prijevoda ne bi stajalo ama baš ništa, osim malo truda i dobre volje.

Dakle, ako vam dosad nije jasno – kada imate pauzu između predavanja i vježbi, a ne stignete na kavu, uhvatite računalo i prionite na posao! A dotada, ili ako ste još neodlučni, pratite Cochrane sažetke koje je netko drugi preveo na Facebook stranici Hrvatskoga Cochrane ogranka.

Marin Viđak,
studentski urednik

Nova akademska godina tek je krenula i dok se studenti lagano vraćaju u svoju realnost, ekipa S4S krenula je malo „agresivnije“. Udruga Studenti za studente po prvi je put na našem sveučilištu organizirala ovako veliki i hvalevrijedni projekt. Program je bio sufinanciran od strane Grada Splita i Splitsko-dalmatinske županije – a to samo govori u prilog njegove važnosti.

» SZS: volonterska akcija u COO Juraj Bonači

» Igra, pjesma i veselje u COO Juraj Bonači

» Otvaranje susreta popratili su važni ljudi: predstavnici grada, prorektor za studente, studentski standard i studentski sport, novinari....

» Plave majice - zaštitni znak susreta

Naime, od 3. do 5. listopada održavao se Susret studenata volontera Republike Hrvatske pod sloganom „Usudi se volontirati“. Bila je to odlična prilika za predstavljanje različitih udruga, upoznavanje novih ljudi, sklapanje novih prijateljstava, predstavljanje udruge S4S, ali i našega sveučilišta i, naravno, suncem obasjana Splita. Edukacija, razmjena iskustava, druženja... bili su sastavnim dijelom ovoga trodnevnog programa.

Za samu prijavu sudionika bila su potrebna dva uvjeta – biti student i aktivno volontiranje. I tako je u naš Split došlo 50-ak aktivnih mladih ljudi iz različitih dijelova Republike Hrvatske: Zagreb, Slavonski Brod, Osijek, Rijeka, Zadar, Vukovar... Što se tiče samoga programa, sve je bilo poprilično opušteno, ali to nije značilo da se ljenčarilo. Svaki student volonter imao je priliku predstaviti svoju udrugu i projekte kojim se bave, uz što su održana i službena predavanja. Gosti predavači bili su Slobodan Škopelj iz udruge MI i Đordana Barbarić iz udruge MoST. Samo svečano otvorenje popratili su i predstavnica Savjeta mladih grada Splita, Josipa Vučica, te prorektor za studente, studentski standard i studentski sport, prof. dr. sc. Boris Maleš.

No, volontiranje ne bi bilo volontiranje da nije popraćeno nekakvim konkretnim radom. Zato je program uključivao i volontersku akciju u Centru za odgoj i obrazovanje „Juraj Bonačić“, gdje su studenti volonteri zabavili djecu s poteškoćama u razvoju – bilo je tu pjesme, plesa, igre... ma svega.

Naravno da se mislilo i na zabavu i na splitski noćni život, ali možda je ipak bolje da se o tome ne govori, jednostavno to je trebalo doživjeti (i preživjeti).

Ono što se moglo osjetiti ta tri dana bilo je neprocjenjivo. Sva ta energija, pozitivna, požrtvovnost ... mislim da i nema prave riječi kojom bi se to opisalo. Nadam se da će se ovakav projekt ponoviti uskoro, svejedno gdje, ali važno da se održi. Jer ono što rade ovi studenti volonteri nemjerljivo je i neprocjenjivo, a susreti ovakve vrste zbliže nas, pokažu koliko zapravo vrijedi taj volonterski rad i inspiriraju za nove projekte.

Ivana Marelja,
studentica 5. godine Medicine

HUMANIJADA 2014.

» Futsal ekipa MEFST-a

» Zdravko Divić osvaja zlato u tenisu

» Druženje studenata MEFST-a i nogometašica MEFOS-a

Medicinari osvojili Sveučilišno prvenstvo u futsalu

» Futsal ekipa Medicine s navijačima

Humanijada je sportsko-edukacijski susret biomedicinskih fakulteta iz cijele regije. Ove godine održala se u predivnome ambijentu na prostoru Istre, u okolici grada Poreča, od 7. do 11. svibnja. Susret je organizirao Medicinski fakultet u Rijeci. Više od 400 studenata branilo je boje svojih fakulteta u raznim sportskim natjecanjima te se zabavljalo na tematskim zabavama.

Studenti našega fakulteta sudjelovali su u futsalu, odbojci na pijesku, tenisu te stolnom tenisu. Za početak ću spomenuti sportske uspjehe kojima se, s obzirom na to da su ostali fakulteti imali daleko više sudionika, možemo itekako pohvaliti. Nevjerojatan uspjeh ostvario je Zdravko Divić, koji je osvojio zlato u tenisu, u konkurenciji velikoga broja studenata iz cijele regije.

Futsal ekipa je, u finalu prije finala, nažalost nesretno poražena od Medicinskoga fakulteta u Rijeci te je tako nastavila niz poraza od Riječana na Humanijadi. Ipak, svoj su nastup završili pobjedom te su u susretu za treće mjesto porazili ekipu Veterinarskoga fakulteta u Zagrebu. Nadamo se da će sljedeće godine napokon osvojiti naslov najbolje futsal ekipe među biomedicinskim fakultetima u regiji.

Možda i važnija od samoga sportskog dijela bila su nebrojena druženja. Svatko tko je sudjelovao nosi sa sobom neku uspomenu iz Poreča. Mnoga prijateljstva, događaji, zabave koje ostaju u sjećanju cijeli život. Hvala svima koji su sudjelovali u ovome nezaboravnom putovanju.

Sljedeća Humanijada održava se u Rovinju od 6. do 10. svibnja 2015., u organizaciji Medicinskoga fakulteta u Osijeku. Pozivam sve studente koji su zainteresirani, a pogotovo one koji se bave nekim sportom (nogomet, odbojka, košarka, tenis, stolni tenis) da se jave svom predstavniku i sudjeluju na Humanijadi 2015. Detaljnije obavijesti dobit ćete početkom sljedeće godine.

Pomognite nam da organizaciju dignemo na još veću razinu te da dogodine Medicinski fakultet u Splitu predstavlja najveći broj studenata dosada.

Ivan Budimir Bekan,
predsjednik Studentskoga zbora

Po prvi put u povijesti studenti Medicinskoga fakulteta u Splitu osvojili su Sveučilišno prvenstvo u futsalu. Nakon što su prethodnih godina nes(p)retno ispadali prije finala, ove su godine napokon došli do toliko očekivane titule. Nakon što su u četvrtfinalu i polufinalu pobijedili studente Kineziološkog te Kemijsko-tehnološkog fakulteta, naše su momke u finalu čekali favoriti turnira, studenti FESB-a. Unatoč briljantnoj igri studenata našega fakulteta, ekipa FESB-a iskoristila je pogrešku naše obrane te doslovno u zadnjoj sekundi odvela utakmicu u rulet peteraca. Na kraju regularnoga dijela rezultat je bio 2 : 2. Iako su mnogi pomislili da će se ekipa Medicine raspasti, Martin Nonković pokazao je zašto je bio najbolji golman prvenstva te je odličnim obranama donio svojoj ekipi toliko priželjkivani trofej.

S obzirom na prikazanu igru, srčanost i fair play, prvaci su zaslužili da ih se poimence nabroji. Naslov su osvojili: Martin Nonković, Tomo Radić, Tadej Čivljak, Fabijan Čukelj, Andrija Matetić, Ivan Mihanović, Toma Ujević, Mate Zvonimir Parčina, Boško Jakšić, Željko Bušić, Ante Pojatina, Zdravko Divić uz, naravno, profesora Željka Kovačevića, koji je ekipu vodio u finalu.

Velike čestitke momcima i nadamo se da će sljedeće godine obraniti titulu.

Ivan Budimir Bekan,
student 6. godine Medicine
predsjednik Studentskoga zbora

40. obljetnica Sveučilišta u Splitu

Proslava 40. obljetnice osnutka Sveučilišta u Splitu održana je 5. lipnja 2014. godine u velikome amfiteatru našega fakulteta. U našoj još uvijek novoj zgradi okupili su se članovi splitske sveučilišne zajednice i cijenjeni gosti kako iz političkoga, tako i iz akademskoga života. Ova je proslava bila zadnja u mandatu rektora Pavića. Od političara prisutni su bili predsjednik Republike Hrvatske Ivo Josipović te župan Splitsko-dalmatinski Zlatko Ževrnja i gradonačelnik grada Splita Ivo Baldasar.

Možemo se pohvaliti da je prof. dr. sc. Željko Dujčić s našega fakulteta dobio nagradu „Ruđer Bošković“ za uspjeh u prirodnim i medicinskim znanostima. Čestitamo!

Nagrađeni su i studenti: Kristian Nakić dobio je nagradu za popularizaciju znanosti, Gordana Kalaica za humanitarni rad, a ženska Futsal ekipa Sveučilišta nagradu za sportske uspjehe. Nagradu za izvannastavne aktivnosti dobila je Moot Court ekipa Pravnoga fakulteta i Udruga primijenjenog strojarstva.

Posjet predsjednika Josipovića Sveučilištu u Splitu

U ponedjeljak 6. listopada ove godine predsjednik Josipović opet je posjetio Split i Sveučilište u Splitu. Bila izborna godina ili ne, svakako je lijepo vidjeti kako političari mare za znanost kod nas. Predsjednik se susreo s novoizabranim rektorom, profesorom Šimunom Anđelinovićem. Uprava Sveučilišta je s Predsjednikom razgledala novu zgradu Studentskoga doma i Studentskoga centra na Kampusu.

Marin Viđak, studentski urednik

» 40. obljetnica Sveučilišta u Splitu

» Uzvanici proslave

» Rektor Sveučilišta u Splitu i predsjednik RH

» Druženje na Kampusu

Druženje brucoša MEFST-a

» Druženje brucoša.

U organizaciji Studentskoga zbora MEFST-a, drugu godinu zaredom, u Velikoj predavaonici održalo se druženje brucoša našega fakulteta. Studenti Medicine, Dentalne Medicine te nova generacija studenata Medicine na engleskome jeziku do posljednjega su mjesta ispunili predavaonicu i svojim velikim odazivom iznenadili članove Studentskoga zbora. Prisutne su pozdravili predsjednik Studentskoga zbora, Ivan Budimir Bekan, te predstavnicu druge godine Medicine na engleskom jeziku, Marta Vučemilović. Ukratko su im predstavili članove, rad Zbora te projekte koji su planirani u ovoj akademskoj godini. Tom prilikom brucošima je podijeljen i *Vodič* u kojem se nalaze korisni savjeti te informacije o onome što ih čeka na prvoj godini. Nakon formalnoga dijela druženje se nastavilo uz prigodnu zakusku te su članovi Zbora spremno odgovarali na sva pitanja znatiželjnih brucoša. Vjerujemo da je druženje bilo pun pogodak te da su brucoši otišli zadovoljni i s novim prijateljstvima. Nadamo se kako će ovakvo druženje postati tradicionalno.

Ivan Budimir Bekan,
predsjednik Studentskoga zbora

Novo vodstvo Studentskoga zbora

» Novo vodstvo Studentskog zbora

Na sjednici u srpnju članovi Studentskoga zbora Medicinskoga fakulteta izabrali su novo vodstvo za akademsku godinu 2014. /2015.

Za predsjednika je izabran Ivan Budimir Bekan, student 6. godine studija Medicine, a za njegovu zamjenicu Daniela Veljačić, studentica 5. godine studija Medicine.

Od akcija koje nas očekuju ove godine izdvojio bih Božićnu humanitarnu akciju, organizaciju tradicionalnoga Dana Fakulteta na Benama te odlazak na Humanijadu, susret biomedicinskih fakulteta iz cijele regije. U planu je i niz drugih akcija o kojima ćete biti pravovremeno obaviješteni preko svojega predstavnika godine. Cjelokupni sastav Zbora s e-mail adresama možete pronaći na mrežnim stranicama Fakulteta.

Za kraj, Studentski zbor zahvaljuje dosadašnjemu predsjedniku, Pieru Marinu Živkoviću, na kvalitetnome radu u prethodnoj godini te mu želi puno sreće u nastavku karijere.

Ivan Budimir Bekan,
predsjednik Studentskoga zbora MEFST-a

FOTO ŽULJ

Još uvijek useljavamo u nove prostore zgrada B i C (uredi i kafić), adaptiramo i prenamjenjujemo prostore u zgradi A (informatičke učionice), a već se ukazuje potreba za održavanjem i popravcima, pogotovo vanjskih dijelova zgrade. Ovaj put ukazujemo na „ruzinu“ koja je počela opasno kvariti vanjski dojam zgrade, „napadajući“ požarne stube na južnoj fasadi. Baš žulja oko!

FOTO KOLAČIĆ

Naš dobro prepoznatljiv „medicinski dio kampusa“ često nalikuje košnici. Stotine studenata i osoblje Fakulteta dnevno „zuji“ po dugačkim hodnicima i prostorima u naše tri zgrade, a pogotovo za lijepa vremena, naši studenti uživaju u lijepo uređenom okolišu. Ipak, nisu svi naši gosti pozvani i nemaju dobre namjere. Zato moramo voditi računa o našem „drugom domu“ gdje se svi želimo osjećati dobrodošlima i sigurnima. U tome nam pomaže i sustav videonadzora koji je upravo pušten u rad. Dvadesetak elektronskih očiju se i danju i noću kontinuirano brine da nitko nigdje ne može doći neopaženo. Za našu sigurnost, a na znanje zalutalima s kojekakvim namjerama!

Državne nagrade za znanost za 2013. godinu

» Prof. dr. sc. Janoš Terzić; dobitnik Državne nagrade za znanost za značajno znanstveno dostignuće u znanstvenome području biomedicine i zdravstva.

Odbor za podjelu državnih nagrada za znanost na 5. sjednici održanoj 17. srpnja 2014. godine donio je odluku o dodjeli Državnih nagrada za znanost za 2013. godinu. Državne nagrade za znanost dodjeljuje Republika Hrvatska za iznimno važna dostignuća u znanstvenoistraživačkoj djelatnosti, za proširenje znanstvenih spoznaja i za znanstvena ostvarenja u primjeni rezultata znanstvenoistraživačkoga rada, koja su postigli znanstvenici, istraživači i znanstveni novaci.

Nagrada za znanost dodjeljuje se kao nagrada za životno djelo te kao godišnja nagrada za znanost, popularizaciju i promidžbu znanosti i kao nagrada znanstvenim novcima za znanstvena područja iz prirodnih znanosti, biomedicine i zdravstva, tehničkih znanosti, biotehničkih znanosti te društvenih i humanističkih znanosti.

Ukupno je dodijeljeno 30 državnih nagrada za znanost za 2013. godinu, a jedna od njih otišla je u ruke znanstveniku s Medicinskoga fakulteta u Splitu, profesoru Janošu Terziću. Prof. dr. sc. Janoš Terzić, redoviti profesor Medicinskoga fakulteta Sveučilišta u Splitu, nagrađen je za značajno znanstveno dostignuće u znanstvenome području biomedicine i zdravstva, za istraživanja zloćudnih tumora, a posebice za razumijevanje povezanosti različitih aspekata upalnih reakcija u nastanku zloćudnih tumora debelog crijeva. Objavio je 34 izvorna znanstvena rada u časopisima u CC i WOS bazama. Radovi su citirani 1.699 puta, a h-indeks iznosi 15. Impresivan je IF 10 najboljih radova (71,2), u kojima je vodeći autor. Posebno su istaknute aktivnosti u obrazovanju mladih znanstvenika te inicijativa za program dovođenja nobelovaca u Split – NobelST, što je važno za poticanje znanstvenoga rada.

Lana Barać, dipl. ing.
voditeljica Ureda za znanost

6. hrvatski Cochrane simpozij

» Predavači i sudionici šestog hrvatskog Cochrane simpozija

Dana 6. lipnja 2014. godine na Medicinske fakultetu u Splitu održan je 6. hrvatski Cochrane simpozij. Tema ovogodišnjega simpozija bila je *Bolji dokazi za bolju budućnost: strategija Cochrane kolaboracije*. Simpozij je otvorio dekan Medicinskoga fakulteta u Splitu prof. dr. sc. **Dragan Ljutić**, nakon čega je suvoditeljica Hrvatskoga Cochrane ogranka dr. sc. **Irena Zakarija-Grković** pozdravila sve nazočne.

Uvodno predavanje održao je **Mark Wilson**, direktor Cochrane kolaboracije. Gospodin Wilson govorio je o reputaciji Cochrane kolaboracije i njezinim strateškim ciljevima. Istraživanja o reputaciji Cochrane kolaboracije pokazuju da ju ljudi percipiraju kao pozitivnu organizaciju koja okuplja brojne volontere, sinonim je za entuzijizam, visoko kvalitetne dokaze, transparentnost i znanstveni integritet. Također je spomenuo plan Cochrane kolaboracije da se do 2020. godine omogući besplatan pristup cjelovitim tekstovima Cochrane sustavnih pregleda u cijelom svijetu što će svakako pridonijeti popularizaciji Cochrane knjižnice.

Toby Lasserson, jedan od urednika Cochrane kolaboracije, predstavio je plan za dodatno standardiziranje Cochrane sustavnih pregleda. Jedan od izazova Cochrane kolaboracije jest postojanje više od 50 uredničkih skupina čiji se postupnici ponekad razlikuju, a i upute Cochrane priručnika za izradu Cochrane sustavnih pregleda ponekad su napisane više kao preporuka, a ne kao pravilo, tako da je Cochrane kolaboracija trenutno u postupku izrade standarda za sustavne preglede koji će važiti za sve uredničke skupine.

Veliki interes nazočnih izazvalo je predavanje prof. dr. sc. **Ane Marušić**, koja je predstavila rezultate istraživanja u kojem je sa suradnicima usporedila osnovnu listu lijekova u Hrvatskoj i listu osnovnih lijekova Svjetske zdravstvene organizacije te postoje li kvalitetni dokazi za lijekove koji se nalaze na hrvatskoj osnovnoj listi. Rezultati istraživanja pokazali su da se neki lijekovi koje je Svjetska zdravstvena organizacija izbrisala sa svoje liste zbog nepostojanja odgovarajućih dokaza o učinkovitosti još uvijek nalaze na hrvatskoj listi te su za njih potrošena značajna sredstva.

U Hrvatskoj je od 2008. godine moguće na određenim fakultetima iz područja biomedicine i zdravstva doktorirati na Cochrane sustavnom pregledu. Svoje Cochrane doktorate predstavili su dr. sc. **Tea Andabaka**, koja je na Medicinske fakultetu u Splitu doktorirala na intervencijske Cochrane sustavnom pregledu, i dr. sc. **Vanja Giljača**, koji je doktorirao na Medicinske fakultetu u Rijeci na dijagnostičke Cochrane sustavnom pregledu.

Profesor **Peter Tugwell** sa Sveučilišta u Ottawa predstavio je različite formate na koje se mogu prezentirati rezultati Cochrane sustavnih pregleda u kraćoj formi koja je korisnicima informacija razumljivija.

Knjigu *Gdje su dokazi? Bolja istraživanja za bolje zdravlje* i pripadajuću mrežnu stranicu predstavila je prof. dr. sc. **Livia Puljak**. Riječ je o knjizi koja na jednostavan način opisuje kako znamo da je neki postupak u medicini učinkovit i siguran, bilo da je riječ o lijeku, savjetu, kirurškom zahvatu ili edukacijskoj intervenciji.

Suradnju s brojnim partnerima Hrvatskoga Cochrane ogranka predstavila je dr. sc. **Irena Zakarija-Grković**. Hrvatska Cochrane mreža započela se stvarati prije otprilike godinu dana, a cilj je mreže povezivanje suradničkih ustanova, stručnih društava i udruga pacijenata koje su zainteresirane za promicanje medicine utemeljene na dokazima. Dosad je u hrvatsku Cochrane mrežu uključeno deset partnera: pet stručnih društava i pet udruga pacijenata.

Nakon predavanja održana su dva okrugla stola i dvije radionice. Okrugli stol o širenju Cochrane kolaboracije u regiji istaknuo je iskustva kolega iz drugih ustanova i država

u regiji. Predstavljena su iskustva sudionika i razmotreni optimalni načini promoviranja Cochrane kolaboracije i medicine utemeljene na dokazima. Tijekom okrugloga stola o uključivanju pacijenata u aktivnosti Cochrane ogranka predstavili su se predstavnici različitih udruga koji su sudjelovali na simpoziju i predložene su nove mogućnosti suradnje.

Na samome kraju simpozija održane su radionice za autore i buduće autore Cochrane sustavnih pregleda. Osnove izrade sustavnih pregleda objasnio je dr. sc. **Dario Sambunjak**, a naprednu radionicu za autore vodio je Toby Lasserson.

Ovogodišnji Cochrane simpozij okupio je oko osamdeset sudionika, što je slično broju sudionika na dosadašnjim hrvatskim Cochrane simpozijima. U skladu sa strategijom Cochrane kolaboracije, može se zaključiti da rad Hrvatskoga Cochrane ogranka u Hrvatskoj ima pred sobom brojne izazove, ali i plemenite ciljeve. Sljedeće godine na 7. hrvatskom Cochrane simpoziju u Splitu sigurno će se Hrvatski Cochrane ogranak moći pohvaliti s još više rezultata, više partnera i više suradnika.

**prof. dr. sc. Livia Puljak
Dalibora Behmen, prof.**

Opremljene i stavljene na korištenje nove informatičke učionice

Preseljenjem administrativnih službi u zgradu B s petoga kata zgrade temeljnih medicinskih znanosti (zgrada A) stekli su se uvjeti za adaptaciju i opremanje nove informatičke učionice na istome katu. Kada je to učinjeno, dogovoreno je da se po istome principu preuredi i tzv. poslijediplomska informatička učionica na četvrtome katu tako da sada, početkom nove akademske godine 2014./2015. imamo na raspolaganju dvije preuređene i opremljene (višenamjenske) dvorane:

- seminarska/informatička učionica A429 na četvrtome katu zgrade A fakulteta
- seminarska/informatička učionica A529 na petome katu zgrade A fakulteta.

Obje seminarske/informatičke učionice imaju po 50 sjedećih mjesta, od čega je 20 mjesta opremljeno studentskim prijenosnim računalima.

Nastavničko i studentska računala u novim učionicama u MEFST Windows domeni su i na njima se može koristiti studentski mrežni disk S:\Student i program MacCalc. Na prijenosna se računala prijavljuje po istom principu kao i u ostalim učionicama, a na računalima je i naljepnica s podacima koja služi kao podsjetnik.

U postojećoj informatičkoj učionici A428 (na četvrtome katu, odmah do preuređene učionice) dodana su još četiri studentska prijenosna računala koji su u MEFST Windows domeni, tako da je sada ta učionica opremljena s jednim nastavničkim i 14 studentskih računala.

Uvjereni smo da je opremanjem novih učionica, boljom organizacijom prijašnjih učionica i povećavanjem broja računala napravljen značajni iskorak ne samo u ugodnijem boravku tijekom izvođenja nastave nego i u kvaliteti njezine izvedbe.

**Leo Roglić
prof. dr. sc. Ivica Grković**

Na anatomiju stigao „pauk“ za dizanje tijela

» Slika 1- Vrata lifta u dvorani za sekciju

» Slika 2 - Lift koji vodi u nepoznato

» Slika 3 - Anatomski pauk

Mnogi, zapravo svi studenti koji su ikada, makar na kratko, boravili u dvorani za anatomsku sekciju na PAK-u između sebe su se, najčešće šaptom, pitali kamo vodi lift čija se vrata otvaraju izravno u ovu prostoriju (Slika 1). Neki su, najčešće dok u dvorani nije bilo nastavnika, kriomice pritisnuli dugme na vratima i kada bi se vrata otvorila, vidjeli bi prostrani lift, najčešće s kolicima unutra (Slika 2). E, za daljnje istraživanje obično bi ponestalo hrabrosti. Demonstratori, te ubikvitarne studentske sveznalice, puni samopouzdanja, ukoliko bi bili upitani o tome gdje završava lift, redom bi odgovarali: „Lift ide do bazena, pa kamo bi drugdje išao?“. I onda bi to razbuktavalo studentsku maštu. Koliki je taj bazen, koliko bazena ima, kako se u njima čuvaju tijela, kako se vade iz bazena, kako se transportiraju u dvoranu za sekciju...

U ovom broju *Glasnika* odlučili smo zaviriti u famoznu prostoriju s bazenima i demistificirati cijelu priču, na žalost brojnih demonstratora koji su, nikada vidjevši bazen(e), ipak imali svoju priču od koje se mladim studentima aktiviraju mišići povezani s dlačnim folikulima.

Ispod dvorane za anatomsku sekciju nalazi se po veličini gotovo dvostruko manja prostorija u čijoj se sredini nalaze dva bazena, zapravo dvije povećane betonske kade plastičnih

stijenki, a svaka ima zasebni plastični poklopac. Svaka od kada ispunjena je otopinom formadehida u kojoj se čuvaju tijela koja koristimo u radu na vježbama iz Anatomije. Trenutno na katedri imamo na raspolaganju pet tijela, što je sasvim dovoljno za kapacitete našega fakulteta. Godinama, zapravo od samoga početka održavanja nastave iz Anatomije na PAK-u najveći je problem bio vađenje tijela iz ovih kada nakon čega bi se kolicima transportirali kat više, u dvoranu za sekciju. Taj je problem prije par tjedana konačno i trajno riješen izradom i montažom posebne motorizirane „dizalice“ kojom se tijela, na posebnim nosačima, bez napora i problema iz kade transportiraju na kolica (Slika 3). Budući da konstrukcija za dizanje izgledom podsjeća na zloglasne splitske paukove koji podižu i premještaju nepropisno parkirane automobile, mi smo našu dizalicu već prozvali „anatomski pauk“, a najviše mu se raduje naš tehničar, gospodin Ante Panadić, čija su leđa i ramena sada pošteđena nadljudskih napora.

Eto, u našem podrumu sada službeno obitava i ogroman pauk, još jedan razlog za izbjegavanje ove prostorije. Vidimo se na PAK-u (na katu iznad)!

prof. dr. sc. Ivica Grković

Konačno repozitorij ocjenskih radova na sveučilišnoj i nacionalnoj razini?

O problemu digitalnih repozitorija ili digitalnih knjižnica već smo pisali u našem Glasniku u trenutku kada smo pokretali vlastiti repozitorij doktorskih i magistarskih radova. Istaknuli smo tada da je problem uspostave takvoga repozitorija daleko složeniji nego što se to obično misli, a povezan je s osiguravanjem i održavanjem odgovarajućega softvera, odgovarajućih servera i odgovarajućega broja osoba koje bi radile na uspostavi i održavanju institucijskoga repozitorija. U našim se okolnostima svi ti problemi dodatno kompliciraju tako da još uvijek veoma mali broj visokoškolskih i znanstvenih ustanova u Hrvatskoj ima uspostavljene vlastite repozitorije.

Što se našega sveučilišta tiče, bili smo prvi, a dosada ostali i jedini koji javno objavljuju doktorske i magistarske radove. Počeli smo sa skromnom brojkom od 13 radova, a danas ih u repozitoriju imamo ukupno 70, od čega 56 disertacija. Naravno, daleko je veći broj disertacija obranjenih na našem fakultetu pa to samo po sebi nameće pitanje zašto ih u repozitoriju nema više. Razlog postoji, a krije se u pitanju autorstva. Prema postojećemu Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima objavljivanje autorskoga djela, a time se smatraju svi ocjenski radovi, pa tako i doktorski i magistarski, na mrežnim stranicama neke ustanove smatra se novom objavom te prema tome traži i posebnu suglasnost autora. To pak znači da smo za svaki rad objavljen u našem repozitoriju morali tražiti suglasnost autora u suradnji sa Službom za znanost, poslijediplomsku nastavu i stalno medicinsko usavršavanje. Neki od njih odbili su ju dati, a drugi su tražili odgodu objavljivanja od jedne godine. Dio ih je, naravno, odmah dao suglasnost. Posebno je teško doći do suglasnosti za radove koji su obranjeni prije uspostave repozitorija. Eto, tako to izgleda u našem slučaju.

Međutim, u međuvremenu su se stvari promijenile i na nacionalnoj razini. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju nalaže da su sveučilišta i fakulteti dužni trajno objaviti završne radove studija u javnoj internetskoj bazi sveučilišne knjižnice u sastavu sveučilišta te kopirati u javnu internetsku bazu završnih radova Nacionalne i sveučilišne knjižnice, a doktorske je disertacije visoko učilište dužno trajno objaviti u javnoj internetskoj bazi doktorskih disertacija Nacionalne i sveučilišne knjižnice. Prema tome bi, dakle, svaki ocjenski rad obranjen na nekome fakultetu automatski trebao biti pohranjen u odgovarajući repozitorij i biti trajno javno dostupan svima zainteresiranim.

Prije početka ove akademske godine to se pitanje počelo problematizirati i u nekim dnevnim novinama. Naime, prema nekim tumačenjima, te su odredbe u neskladu s već spomenutim Zakonom o autorskom pravu i srodnim pravima. Dok se polemike oko toga pitanja još vode, Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu (NSK) kao i hrvatska sveučilišta suočili su se s problemom izgradnje i odgovarajuće tehničke i ljudske podrške u uspostavi repozitorija koji bi mogao prihvatiti toliku količinu ocjenskih radova. I tu je u pomoć priskočio Sveučilišni računski centar Sveučilišta u Zagrebu (SRCE), čiji informatički stručnjaci uz pomoć informacijskih stručnjaka knjižničara rade na izgradnji odgovarajućega softvera koji bi, nadamo se uskoro, mogao riješiti goruće pitanje uspostave repozitorija ocjenskih i drugih radova na svim trima razinama: nacionalnoj, sveučilišnoj i fakultetskoj.

Ana Utrobičić,
voditeljica Knjižnice

Gospodin Barić, šef Referade

» Gospodin Barić u svom uredu

Nedavno sam, sasvim slučajno, s kolegom profesorom Rojom (Ginekologija i porodiljstvo) razgovarao o prilično nemaštovitim nadimcima koje studenti koriste za nas nastavnike, a koji se mogu naći na raznim portalima na kojima studenti dijele svoje impresije o nama. Tada je on konstatirao da svi mi imamo razna (studentska) imena i titule a da na Fakultetu postoji samo jedna osoba kojoj se studenti u svakoj prilici obraćaju s „gospodin“, čak i kada ga spominju jedni pred drugima. Da, imenica gospodin koristi se samo ispred prezimena Barić, a odnosi se na našega „šefa“ Studentske referade. Kako smo odlučili u svakome broju Glasnika predstaviti jednoga od administrativnih djelatnika Fakulteta koji (uglavnom iza pozornice) sudjeluje u nastavi, odlučio sam posjetiti gospodina Barića u njegovu dobro poznatom uredu u prizemlju i postavio mu mojih uobičajenih pet pitanja.

Gospodine Bariću, kako izgleda jedan prosječni radni dan u Vašemu uredu?

„Zависи o sezoni“, kaže g. Barić. Molim? „Pa dan može biti tipični 'zimski' i 'ljetno-jesenski“, elaborira g. Barić! U ljetnim danima (lipanj – srpanj) najviše se bavi poslovima u vezi sa studentima koji završavaju studij i diplomiraju (to su oni koji već broje prve sijede vlasi) i onima koji nakon mukotrpane državne mature upravo upisuju 1. godinu (i još ne znaju što će im se dogoditi, a izgledaju kao znatno mlađa braća i sestre ovih s manjkom pigmenta u temporalnoj regiji). Kolegama koji diplomiraju treba „sravnati“ sve ocjene, usporediti prijavnice s indeksom, provjeriti sve potpise i svu evidenciju nazočnosti na nastavi... Tu ovi kolege uvijek zarade barem nekoliko sijedih vlasli! A mladi kolege koji upisuju 1. godinu imaju prilike vidjeti na što će nalikovati za šest (ili više) godina. Kaže mi g. Barić da je počeo raditi u referadi '95., a da u evidenciji ima studente koji su upisani '98. a još nisu završili?! Molim? Pa to je 16 godina! Brzo smo se složili da ćemo o tome neki drugi put. Najveći je pritisak u rujnu. Tada se primaju mobe za prebacivanja s drugih fakulteta, odrađuju 3. i 4. ispitni rokovi i upisuju studenti na sve osim na 1.

godinu, a osim većine studenata koji polože sve ispite, tu je i manjina s raznim kombinacijama nepoloženih/ponovno upisanih predmeta kojima treba složiti „individualiziranu“ studijsku godinu. Tada je pritisak na vrijeme i živce g. Barića najveći i nerijetko završi tako da g. Barić mora odjenuti svoj bijeli mantil (bez stetoskopa). To je znak da je atmosfera dovedena do usijanja! U zimskim mjesecima g. Barić ne spava zimski san, iako priznaje da je tada manja gužva u i oko njegova ureda. Tada se bavi ažuriranjem podataka o svakome studentu, sređuje studentske kartone, provjerava jesu li sve prijavnice dostavljene i rješava pojedinačne probleme i upite studenata...

A sada nekoliko riječi o Vama. Tko je gospodin Barić? Kako provodi slobodno vrijeme?

Ja sam po struci pravnik, radio sam u nekoliko splitskih firmi, od Vojnoga stambenog fonda do HEP-a i Keruma, ne uvijek u struci. Neko sam vrijeme radio i kao čuvar. Nakon Oluje, u kojoj sam aktivno sudjelovao u postrojbama Hrvatske vojske, u studenome '95. zaposlio sam se kao voditelj Studentske referade i otada sam ovdje. Sviđa mi se ovaj posao i trudim se da sve dobro „štima“. Slobodnoga vremena nemam previše, pogotovo u „ljetno-zimskoj“ sezoni (vidjeti gore) kada gotovo redovito posao nosim i kući. Što se hobija tiče, rekreativnog planinarenja sve je manje, ali zato i dalje pasionirano skupljam stare razglednice. Na poslu se stalno bavim osmišljavanjem originalnih ideja i sitnica za poboljšanje vizualnoga identiteta našega fakulteta. To mi je baš gušt!

Što Vas najviše frustrira u Vašemu poslu?

To što imam dva šefa! Ma šala, naravno! Meni su pretpostavljeni i tajnica Fakulteta (gđa Raos) i prodekan za nastavu i studentska pitanja (prof. Đogaš) koji nekad imaju različite poglede na istu stvar (problem), što je razumljivo jer su različite struke. Sve se ipak na kraju uspije riješiti i uglavnom na zadovoljstvo i u korist studenata, što je meni najvažnije!

Šalu na stranu, najviše me frustriraju neodgovorni i aljkavi studenti koji, čini se, ne nauče ništa čak ni iz vlastitih pogrešnih procjena ili odluka. A neće ni poslušati dobar savjet, čak ni od mene. I onda otežavaju posao i sebi i meni!

Što Vam je lijepo u Vašemu poslu?

S radošću se sjećam perioda od '95. do '98., kada se ustrojavao novi kurikulum na studiju u Splitu. Baš se lijepo radilo, puno je predmeta bilo dosta dobro integrirano. I ispiti se uopće nisu mogli prenositi na višu godinu, dakle svi su studenti trebali položiti sve ispite, što uopće nije utjecalo na

pad prolaznosti, štoviše! Tada je bilo i manje studenata pa sam ih svih dobro poznavao, mnogi od njih danas su naši nastavnici.

Moram dodati da mi je jedna od dragih „stvari“ i državna matura koja po meni savršeno funkcionira. Bilo je manjih problema u početku, sada se sve dobro uhodalo. Kako sam sretan da ne moramo prolaziti muku prijemnih ispita, kao u godinama prije državne mature. To je sada pravo savršenstvo, a riješili smo se i svakakvih priča o prijemnim ispitima koje bi svake godine u to doba kolale po gradu.

Drage su mi i promocije, iako tu igram „sporednu ulogu“, osjećam se kao babica jer pomažem rađanju novoga profesionalnog života onima koji su se godinama mučili i odricali da bi to doživjeli. To mi je uvijek jednako uzbudljivo i drago odrađivati.

Što i kako biste promijenili kada biste bili u mogućnosti?

Pa mislim da tim koji pobjeđuje ne treba mijenjati. Veliki broj naših studenata diplomira u najkraćemu mogućem vremenu i mi se trudimo, koliko god možemo, to im omogućiti. Naravno, uvijek se može bolje! Volio bih kada bi svi nastavnici i pročelnici katedri bili ažurni i odmah po završetku ispitnih rokova dostavljali svu evidenciju o ispitima tako da možemo u „stvarnom vremenu“ pratiti stanje svih naših studenata i uočiti probleme čim do njih dođe. To Vam je kao u medicini, važna je rana dijagnostika.

Ono što ne bih mijenjao moji su suradnici, posebno gđa Buljubašić, koja je došla u Referadu prije mene i prava je duša Studentske referade. Iako se stalno „svađamo“, odlično razumijemo jedno drugoga i u sinergiji zapravo uživamo. Zato molim studente da ignoriraju povišene tonove i dovikanje iz ureda u ured, mi tako komuniciramo, i to jako dobro.

**Razgovor vodio i tekst napisao
prof. dr. sc. Ivica Grković**

Prof. dr. sc. Dinko Šakić

doprinos utemeljenju Medicinskoga fakulteta u Splitu i nove bolnice na Firulama - da se ne zaboravi

» Profesor Šakić

» Iz arhiva Slobodne Dalmacije

Oftalmolog prof. dr. sc. Dinko Šakić (Split, 1904. - Zagreb, 1973.) izabran je za docenta zagrebačkoga Medicinskog fakulteta 1951. godine, a za profesora Medicinskoga fakulteta u Rijeci 1960. godine i tako je postao prvim sveučilišnim nastavnikom i profesorom medicine u Dalmaciji. Bio je šef Očnoga odjela u Splitu od 1936. do 1973. godine.

Prof. Šakić je od 1952. do 1957. godine odbornik općine Split, član Savjeta za narodno zdravlje Hrvatske, član Savjeta za narodno zdravlje općine Split, član Savjeta za urbanizam općine Split te član organa splitske bolnice. Nagrađen je visokim odličjima, od kojih se ističe Nagrada grada Splita 1968. godine. Od 1971. godine bio je redoviti član Medicinske akademije Hrvatske.

U pripremama za osnivanje Medicinskoga studija u Splitu 1960. godine Narodni odbor općine Split, Sekretarijat za narodno zdravlje formirao je Inicijativni odbor za izradu elaborata o organizaciji zdravstvene zaštite i medicinske edukacije u Dalmaciji. Odbor je imao 7 sekcija, a u 5. sekciji za nastavni kadar bio je i prof. Dinko Šakić. Elaborat, nažalost, tada nije usvojen na Medicinskome fakultetu u Zagrebu i nije poznato zbog kojih razloga.

Skupština općine Split 1971. godine bira radnu skupinu liječnika, među kojima i prof. dr. sc. Dinka Šakića, sa zadatkom da izradi novi elaborat o mogućnosti realizacije Medicinskoga studija u Splitu. Sastali su se 12. 5. 1971. upravo u njegovoj sobi. Nažalost, nije doživio otvaranje toga studija jer je preminuo 1973. godine.

Savjet MF-a Sveučilišta u Zagrebu 1974. godine donosi odluku o osnivanju Medicinskoga studija u Splitu za studente Medicinskoga fakulteta u Zagrebu za 8. i 10. semestar s početkom nastave u akad. god. 1974./75. Kako se nijedan student nije odlučio za nastavak studija u Splitu za ta dva semestra, donesena je odluka da se započne s cijelom petom godinom studija u Splitu od akad. god. 1975./76. Prof. dr. Srećko Postružnik bio je voditelj četvrte, a prof. dr. Petar Zlatar pete godine.

Iz splitske bolnice još su se tada posebno istakli prof. dr. Josip Ružić, prof. dr. Ljubomir Kraljević, prof. dr. Borben Uglešić, doc. dr. Srećko Postružnik, prof. dr. Ivan Tomaseo, prim. dr. Mile Pezzi.

Intenzivno se bavio svom problematikom oko projektiranja i izgradnje nove bolnice na Firulama, napose sanitetsko-tehničkom dokumentacijom i izradbom investicijskoga programa. Jedan je od najzaslužnijih za realizaciju, izgradnju i organizaciju bolnice na Firulama, danas Kliničkoga bolničkog centra Split. Njegov stariji brat, narodni poslanik inž. Ivan Šakić, zajedno s gradonačelnikom Splita inž. Mihovилоm Kargotićem 1935. godine vodili su u Beogradu razgovore o pitanju nove bolnice.

Prilikom preseljenja Očnoga i ORL odjela 1945. godine dvije su operacijske dvorane montirane i opremljene zahvaljujući umješnosti prof. dr. D. Šakića. Zaslužan je i za lođe na južnoj strani bolnice.

Od 1945. do 1954. godine tadašnji uspješni ravnatelj bolnice prim. dr. Milivoj Visković uzeo je za savjetnike prof. dr. D. Šakića, dr. N. Jerkovića, dr. J. Lukinovića, dr. Lj. Šimunića i R. Vučetića, koji su se svaki tjedan sastajali u njegovoj ravnateljskoj sobi i raspravljali o napravljenome i budućem radu.

Nakon završetka 2. svjetskog rata Ministarstvo zdravlja Hrvatske povjerava projektiranje nove bolnice na Firulama arhitektonskomu birou „Dumengjić“ iz Zagreba. Trebalo je novi projekt uklopiti u već postojeće objekte na Firulama. Program su izradili prof. dr. D. Šakić, arh. teh. Renato Vučetić uz konzultacije svih tadašnjih šefova odjela. Plan iz 1954. godine adaptiran je 1965. kada je osnovana Građevinska komisija bolnice u čijem je sastavu opet bio prof. dr. D. Šakić, kao duša Komisije sa svojim znanjem građevinske struke - kao obiteljski hobi. Novi dio bolnice konačno je useljen dolaskom kirurgije iz stare gradske bolnice 1977. godine.

Kada se poslije 2. svjetskog rata u Ministarstvu zdravlja u Zagrebu našla skupina liječnika i inženjera na raspravi oko izgradnje novih bolnica jedino je Šakić ponudio gotove projekte za izgradnju novoga paviljona za tuberkulozu u Splitu i tako dobio potrebna novčana sredstva.

Medicinski je konzultant pri izgradnji Centra za tumore u Splitu, koji je svečano otvoren 1972. godine. Bio je i u upravnim tijelima Lige za borbu protiv raka u Splitu od 1967. godine.

Neki su smatrali da bi tom vrhunskom entuzijastu u organizaciji splitske bolnice trebalo u znak zahvalnosti postaviti poprsje.

Od 1937. do 1948. godine bio je tajnik Slobodne organizacije liječnika Dalmacije (koja 1939. godine postaje podružnicom Hrvatskoga liječničkog zbora), spasivši za vrijeme okupacije cjelokupnu arhivu toga liječničkog društva.

Američki znanstvenik George Gorin navodi njegovo ime u knjizi o povijesti svjetske oftalmologije.

Osim po tome što je bio eminentni oftalmolog i dugogodišnji šef Očnoga odjela u Splitu, pamtit će ga se po izvanrednim organizacijskim sposobnostima i zaslugama za izgradnju nove bolnice i za stvaranje uvjeta za Medicinski studij u Splitu.

Ove je godine Medicinski fakultet u Splitu proslavio svoj 17. rođendan.

prof. dr. sc. Milan Ivanišević

» Slika 1. Prof. dr. sc. Dinko Šakić (1904. – 1973.), doajen splitskoga zdravstva imao je velike zasluge za utemeljenje Medicinskoga fakulteta u Splitu i nove bolnice na Firulama.

» Slika 2. Članovi koordinacijskoga tijela društveno-političkih organizacija općine u posjetu kolektivu opće bolnice Split 1970-ih godina. U obilasku novoga dijela bolnice na Firulama prof. dr. D. Šakić detaljno je objasnio namjenu, opremu i mogućnosti svakoga bolničkoga odjela i odsjeka.

Posjet profesorice Pat Hoddinott Splitu

Dana 2. listopada 2014. godine profesorica Pat Hoddinott iz Velike Britanije ponovno je počastila Splitskane svojim dolaskom, ovaj put povodom Svjetskoga tjedna dojenja, koji se u Hrvatskoj obilježava od 1. do 7. listopada. U organizaciji Hrvatske udruge IBCLC savjetnica za dojenje i Medicinskoga fakulteta u Splitu prof. Hoddinott održala je dva predavanja na Klinici za ženske bolesti i porode KBC-a Split na kojima je prisustvovalo 70-tak zdravstvenih djelatnika: desetak liječnika i isto toliko lokalnih IBCLC savjetnica za dojenje, brojne patronažne sestre Splitsko-dalmatinske županije te primalje iz rodilišta. Profesorica Hoddinott je na temelju svojih istraživanja govorila o oblicima potpore dojenju koji su se pokazali učinkovitima. Naglasila je da bilo koji dodatni oblik potpore pomaže i da se proaktivna telefonska potpora roditeljama pokazala naročito obećavajućom. Podijelila je s prisutnima svoje spoznaje o tome što majke žele i trebaju čuti, utemeljeno na njezinim kvalitativnim istraživanjima: da ih se istinski sasluša, da ih se uvjeri kako je njihovo iskustvo normalno i da će se problem riješiti, da vam je stalo do njih i da imate vremena za njih. Naglasila je da majke žele imati povjerenja u zdravstvene djelatnike i dobiti personaliziranu skrb. Tijekom Svjetskoga tjedna dojenja dr. sc. Irena Zakarija-Grković, organizatorica posjeta profesorice Hoddinott, dala je intervju za Radio Mariju, a zajedno s profesoricom Hoddinott gostovala je na TV Jadranu u emisiji Osvrt, posvećen temi dojenja. Snimka intervjua može se pogledati na YouTubeu na poveznici: <http://www.youtube.com/watch?v=qikiVzGEY8c&feature=youtu.be> (1. dio) i <http://www.youtube.com/watch?v=aOsO-0XFScg&feature=youtu.be> (2. dio).

**dr. sc. Irena Zakarija-Grković, dr. med.,
FRACGP, spec. obit. med. IBCLC**

» Profesorica P. Hoddinott na Klinici za ženske bolesti i porode KBC-a Split

» Drita, Pat i Irena

Katedra za patologiju

» I u mikroskopu možete naći ljubav

Napisati članak o patologiji na prvi pogled izgleda jednostavno, ali se onda otvara složeni algoritam – u kojemu smjeru krenuti, koji „krug“ zavrtjeti?

Ako krenemo u struku, e, tu bismo nabrajali stotine tisuće biopsija, nešto manje sekcija, jer nismo više u doba Wirchova i Rokitanskoga, nove dijagnostičke metode, imunohistokemiju, molekularne metode za pametne lijekove, a sada se spremamo i „predskazivati“ bolesti. Naš osnovni produkt jest dijagnoza, ali ta dijagnoza više nije samo dijagnoza. Ona zbog svih tih novouvedenih metoda ima „dodanu vrijednost“: određivanje stadija bolesti, odabir pogodnoga lijeka, odabir protokola terapije te sam vjerojatni ishod bolesti. Ako ovih dana dođete na Patologiju, vidjet ćete da su sva radna mjesta kompjutorski umrežena, svi smo dobili osobni barcode, ma ni Huston nam nije ravan. Ali ako želimo ovo kazati bez veseloga štiha, onda je istina da prvi u ovome dijelu Europe posjedujemo workflow sa standardizacijom svih procesa rada laboratorija, što uistinu predstavlja najviši mogući radni standard. Sada znate kako se osjećamo kada nas ljudi pitaju što smo specijalizirali, pa kada čuju odgovor da smo patolozi, onda kreće sjetni pogled koji u prijevodu znači „ajme to su oni šta režu mrtve, a sigurno jadni ništa bolje nisu mogli dobiti“.

Uputimo li se u „krug“ nastave, e, tu smo skoro „suvereni vladari“. Da bi se uistinu shvatila vrijednost svih rezultata,

nužno je naglasiti da smo katedra s jednom od najvećih satnica što iziskuje velike napore, kako organizacijske, tako izvedbene; u tom svjetlu naše nagrade višestruko teže. Katedra smo s nadaleko najviše izbora za najbolju katedru, najbolje profesore i najbolje mlade asistente. Možda bi sada neki čitatelj mogao pomisliti da je ovo napisano u stilu „usta moja, hvalite me“, no još ne mislim stati jer je zanimljivo pokušati pozicionirati ovaj kolegij. Nekoć smo bili bez zadrške smješteni u pretkliničke predmete, neki smatraju da smo prvi klinički predmet, studenti se znanjima usvojenima tijekom predmeta Patologija značajno koriste kao temeljem brojnih kasnijih „pravih“ kliničkih predmeta. Istina je po običaju negdje između. Danas je moderna riječ tranzicija, pa mi se čini da smo mi baš taj prijelazni predmet, *bridge over troubled water*. U ovom se kolegiju temeljito, po prvi put tijekom studija, proučavaju bolesti. Temeljni dio odnosi se na učenje razloga i načina nastanka bolesti, njihov patohistološki izgled, ali nesumnjivo „klinički“ dio pripada povezivanju morfološke s kliničkim manifestacijama bolesti.

» Dobar životni putokaz

.....idemo u „krug“ znanosti. Pet nas je profesora, jedan docent, a naša budućnost mlađi su kolege, skoro svi s doktoratima. Upišite naš poslijediplomski studij Biologija novotvorina, bit će vam zanimljivo. Brojni su magisteriji i doktorati napravljeni pod našim mentorstvom, imamo dobru publikacijsku aktivnost, a netom smo, nažalost, završili rad na pet projekata Ministarstva znanosti. Kažem nažalost jer je financijska komponenta u znanosti najčešća restrikcija. Nadamo se da iako nema novca, neće nedostajati dobrih ideja i mladenačkoga zanosa jer duboko vjerujemo da je to osnova svih pravih rezultata.

Za kraj ostavljam „krug“ ljudskosti – ljubav prema poslu, poštovanje prema kolegama te posvećenost studentima. Želja nam je da tko god uđe u neki od ovih „krugova“ osjeti da je dobrodošao i da će naučiti mnogo, pa ako još odluči ostati i posvetiti se ovoj teškoj, ali nadasve zanimljivoj specijalizaciji, neće pogriješiti. Ako sumnjate u moje riječi, raspitajte se kod naših specijalizanata i asistenata.

prof. dr. sc. Valdi Pešutić –Pisac

Kolegij Anesteziologije, reanimatologije i intenzivne medicine

Poštovane kolegice i kolege, cilj je ovoga teksta informirati vas o kolegiju Anesteziologija na našem fakultetu. Kolegij Anesteziologija, reanimatologija i intenzivna medicina sluša se na 5. godini studija Medicine i na trećoj godini studija Dentalne medicine na Medicinskom fakultetu u Splitu.

Anesteziologija je znanstvena disciplina, grana kliničke medicine koja proučava, istražuje postupke kojima se izaziva neosjetljivost. Anestezija je gubitak “svih” vrsta osjeta, posvemašnja neosjetljivost za vanjske podražaje izazvana reverzibilnom depresijom živčanih stanica. Pojam uključuje gubitak svijesti, svih bolnih osjeta, gašenje obrambenih refleksa, a često i relaksaciju skeletnih mišića.

Anesteziologija je mlada grana medicine koja je iznimno mnogo doprinijela razvoju kirurgije i ostalih kirurških grana. Moderna se kirurgija počela razvijati zahvaljujući otkriću kemijskih spojeva koji su mogli izazvati anesteziju. U počecima anestezije (narkoze) jednim se sredstvom izazivala hipnoza, analgezija i relaksacija (eter, kloroform); danas se rabi jedan lijek za hipnozu, drugi za analgeziju, a treći za relaksaciju. Na taj se način postiže bolji učinak, a sigurnost i ugodna bolesnika veći su. Istinita priča o otkriću anestetika vrlo je interesantna i poučna. Liječnici su sami na sebi isprobavali učinak pojedinih kemijskih spojeva za koje su pretpostavljali da mogu izazvati anesteziju. Nekada su ta istraživanja završavala tragično. Otkriće da dietil eter može izazvati anesteziju jako je važno jer otada započinje razvoj moderne anestezije. Prva javna uspješna demonstracija anestetičkih svojstava etera zbila se 16. listopada 1846. godine u Bostonu. U literaturi se navodi da je prvi liječnik koji se posvetio anesteziji bio engleski liječnik John Snow (1813. – 1858.) pa ga neki smatraju prvim anesteziologom.

Pet mjeseci nakon prve javne demonstracije eterske narkoze u Bostonu izvedena je prva eterska narkoza u Zadru, 13. ožujka 1847. godine. Ovaj datum treba zapamtiti jer on pokazuje da je na našim prostorima postojala dobra razina znanja i vještina. S druge strane, to treba znati jer kada nam dođe netko iz Amerike, Europe, Azije, Afrike i Australije, a o našoj zemlji ne zna ništa, treba ga informirati o našoj povijesti, kulturi i ostalom. Većina njih kada spozna našu povijest, kulturu, doprinos znanosti (Bošković, Vučetić,

» Stari anesteziološki aparat

» Moderni aparat za anesteziju s monitorom

Mohorovičić, Tesla i ostali), shvati gdje su došli i počinju nas gledati sa simpatijom.

Cilj je kolegija informirati studente kako se izaziva neosjetljivost da bi se mogao napraviti kirurški zahvat. Tijekom nastave i vježbi studenti mogu vidjeti kako se izvodi anestezija, kako se liječe bolesnici u jedinici intenzivnoga liječenja i mogu naučiti postupke oživljavanja – reanimacije te vidjeti kako se liječi kronična bol. Nije moguće naučiti i

ovladati vještinama moderne anestezije, ali se mogu dobiti korisne informacije što je to moderna anestezija, koje vrste anestezije postoje i kako se izvode. Treba naučiti postupke oživljavanja jer svaki je građanin dužan znati osnovne postupke oživljavanja dok se od liječnika očekuje mnogo više jer će liječnik primijeniti modernu tehniku i lijekove pri postupku oživljavanja.

Također, svaki liječnik treba naučiti kako se izvodi lokalna anestezija jer treba znati dati lokalnu anesteziju i obraditi male rane. Liječnici dentalne medicine rabe anesteziju u svakodnevnoj praksi. Budući doktori medicine i dentalne medicine moraju znati kako pripremiti bolesnika za anesteziju, izvesti prijeoperacijsku pripremu bolesnika za anesteziju i operaciju. Jako je važno da liječnik obiteljske medicine informira anesteziologa o zdravstvenome stanju bolesnika, eventualnoj alergiji, lijekovima koje bolesnik uzima, mogućoj ovisnosti (duhan, alkohol, stimulirajuća sredstva), infekciji (hepatitis), poremećajima koagulacije i ostalo.

Liječnik mora znati kako treba/mora reagirati u nekim situacijama, kako uporabiti cilindar s kisikom, kako odabrati i primijeniti infuzijske otopine i lijekove pa studenti o navedenome dobivaju saznanja.

Zainteresiranost studenata jako je važna za svaki studij. Za Anesteziologiju svi bi studenti trebali biti posebno motivirani jer će dobiti stručne informacije o anesteziji, oživljavanju i liječenju boli. Također mogu svladati vještine oživljavanja, postavljanja venskoga puta i pristupa bolesniku. Važno je položiti ispit, ali ne uči se za ispit, već za život, uči se da bi se pomoglo pacijentu/bolesniku.

Bez obzira na to čime će se sadašnji studenti baviti u budućnosti (obiteljska medicina, neka specijalizacija, istraživački laboratorij), moraju imati informacije o anesteziji i moraju znati postupke oživljavanja, što im ovaj kolegij omogućava.

O nastavi Anesteziologije

Kolegij se održava u listopadu za studente Medicine, početkom nove akademske godine, a za studente Dentalne medicine u ljetnome semestru. Kolegij Anesteziologija za studente Medicine ima 15 sati predavanja, 20 sati seminara i 60 sati vježbi. Studenti Dentalne medicine imaju 13 sati predavanja, 17 sati seminara i 20 sati vježbi. Svaki student sprema i izlaže jednu zadanu seminarsku temu, nakon čega je rasprava. Na vježbama studenti obilaze sva radilišta anesteziologa, upoznaju se s radnim zadacima, opremom i praktičnim izvođenjem anestezije. Tijekom vježbi studenti provedu 20 sati (5 x 4 sata) u kabinetu kliničkih vještina gdje

vježbaju intubaciju na lutki, vanjsku masažu i uporabu defibrilatora. Ako su studenti zainteresirani, mogu mnogo toga naučiti. Nažalost, treba navesti da nekada ima i poteškoća pri organizaciji vježbi jer nedostatak kadra i iznenadni izostanak anesteziologa, tehničara onemogućava ostvarenje plana vježbi.

Studenti se moraju propisno odjenuti (radna kuta), obući i moraju imati slušalice. Također je važno da ponašanje bude besprijekorno. Uvijek treba bolesniku objasniti da su studenti na edukaciji i pitati za dozvolu da oni uzimaju podatke od bolesnika ili da ga pregledavaju. Ako bolesnik ne dozvoljava da ga student pregleda, tada se to ne smije uraditi. To se rijetko događa, prema iskustvu događa se samo onda kada je loša komunikacija između zdravstvenoga osoblja i bolesnika. Vještinom komunikacije i ljubaznošću bolesnike se osvaja i oni rado pristaju na to da studenti nešto nauče, naročito ako je njihova bolest rijetka.

Anesteziolozi, nastavnici i anesteziološki tehničari uvijek su na raspolaganju na hitnom kirurškom prijemu, jedinici intenzivnoga liječenja i spremni su studentima pokazati kako se nešto radi i objasniti zašto se to radi.

Posao je anesteziologa težak, odgovoran i nedovoljno priznat i slabo plaćen, ali nema tog novca koji može nadomjestiti zadovoljstvo da ste nekomu spasili život, spriječili nastanak invaliditeta ili da ste mu otklonili vrlo jaku bol. U nekim je zemljama posao anesteziologa cijenjen i dobro plaćen, za razliku od naše zemlje. Kada čovjek nešto voli raditi, ništa nije teško.

Majka Terezija je kazala: "Život nema smisla bez ljubavi i žrtve", i to je misao vodilja u poslu mnogih zdravstvenih radnika (liječnika i sestara), a posebno anesteziologa.

doc. dr. sc. Marko Jukić

FIRST ADRIATIC SYMPOSIUM ON

Biophysical Approaches in Biomedical Studies

MEDITERRANEAN INSTITUTE FOR LIFE SCIENCES, SPLIT, CROATIA, AUGUST 24-29, 2014

» Sudionici skupa na Sustipanu

Kao rezultat dugogodišnje suradnje između renomiranih znanstvenika s Medicinskoga fakulteta Sveučilišta u Splitu, Department of Biophysics na Medical College of Wisconsin, SAD i Department of Biophysics na Jagiellonian University, Krakow, Poljska, organiziran je *First Adriatic Symposium on Biophysical Approaches in Biomedical Studies*. Simpozij je održan u periodu od 24. do 29. kolovoza 2014. na Mediteranskom institutu za istraživanje života, Split, Hrvatska.

Tijekom trajanja simpozija ukupno je izneseno 39 izlaganja, od čega 4 edukacijska, 15 pozvanih, 2 specijalna, 18 kratkih usmenih i 1 završno izlaganje. Osim usmenih izlaganja, simpozij je uključivao i poster sekciju tijekom koje su mlađi sudionici mogli predstaviti svoja znanstvena dostignuća. Visoka znanstvena kvaliteta programa omogućila je jasan pregled najnovijih dostignuća u području biofizike. Pozvani predavači, koji uživaju velik ugled u svojim područjima, primjenjuju biofizikalne tehnike u istraživanju: strukture i funkcije proteina, oksidativnoga stresa, otkrivanja i označavanja slobodnih radikala, bioenergetike osnovnih mehanizama stanica i prijenosa lijekova kroz biološke membrane. Tematike obuhvaćene simpozijem relevantne su za biološke i medicinske aspekte ljudskoga zdravlja te otvaraju prilike za znanstvene suradnje između velikoga broja hrvatskih i

međunarodnih institucija. Upravo ovakvi skupovi služe za prenošenje znanja, poticanje inovativnih istraživanja i usavršavanje mladih znanstvenika.

Organiziranje svakoga znanstvenog skupa zahtijeva detaljno planiranje mnoštva aktivnosti. Osim znanstvenoga sadržaja program simpozija obuhvaćao je ceremonije otvaranja i zatvaranja, obilazak kulturnih vrijednosti grada koji je omogućila Turistička zajednica grada Splita, svečanu večeru koja je održana u prostorima prekrasne Vile Dalmacije, čiji je prostor za organizaciju toga događaja besplatno ustupio Grad Split i izlet na otok Brač, koji je bio opcionalan. Financijsku su potporu skupa osigurali Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta Republike Hrvatske te više sponzora i donora. Europsko i hrvatsko biofizičko društvo i Studentski centar Sveučilišta u Splitu osigurali su potporu za sudjelovanje mladih znanstvenika.

Organizatori su proveli kratku anketu o kvaliteti simpozija. Komentari sudionika bili su izvrsni. Takav rezultat potiče nas da ovakav simpozij organiziramo ponovo i pretvorimo ga u tradiciju.

Detaljnije informacije o simpoziju možete naći na mrežnoj stranici

<http://first-adriatic-symposium-babs.com/>

doc. dr. sc. Marija Raguž

Hrvatska proljetna pedijatrijska škola

Poslijediplomsko kontinuirano usavršavanje liječnika u pedijatriji u Hrvatskoj ima dugogodišnju tradiciju. Poznati su seminari u Opatiji u razdoblju 50-ih do 70-ih godina prošloga stoljeća, na kojima su se prvenstveno obrađivale teme o zaštiti majke i djeteta i drugim područjima socijalne pedijatrije. Pad smrtnosti novorođenčadi i dojenčadi te smanjenje ili čak eradicacija mnogih zaraznih i deficitarnih bolesti, uz tada dobro razvijene i organizirane dječje dispanzere i savjetovašta, zahtijevao je promjenu programa poslijediplomske edukacije liječnika u dječjoj zaštiti.

» Voditelji Hrvatske proljetne pedijatrijske škole

Nova patologija te razvoj tehnologije u medicini zahtijevaju brzo uočavanje sve kompleksnijih kliničkih entiteta u djece, kako bi iskorištavanjem novih mogućnosti obrade što brže i uspješnije došli do dijagnoze, a time na vrijeme primijenili suvremene metode liječenja. Ovaj proces počinje od liječnika u primarnoj zaštiti, a u bolničkim odjelima i klinikama rezultira razvojem subspecijalističkih struka u pedijatriji. Tadašnje Udruženje pedijatara Jugoslavije 1982. godine podržalo je inicijativu organiziranja trajnih, godišnjih seminara poslijediplomskoga usavršavanja na kojima bi se sudionici educirali o najnovijim spoznajama u etiopatogenezi, dijagnostici i liječenju pojedinih pedijatrijskih subspecijalističkih struka. Stručno vođenje seminara povjereno je prof. dr. Miru Juretiću i od 1983. godine se pod nazivom Proljetna pedijatrijska škole održava u Splitu. Prof. Livio Balarin organizacijski je voditelj Škole od njezina osnutka, a od 1994. godine stručni je voditelj zaključno s XX. održanim seminarom 2003. godine, otkada je stručni savjetnik Škole. Amblem Škole predstavlja rad Ivana Meštrovića – skulptura Majka i dijete, koju je darovao roditeljstvu u Splitu.

Škola se tradicionalno organizira u travnju i traje pet dana. Stručni organizatori i pokrovitelji Hrvatske proljetne pedijatrijske škole jesu Hrvatski liječnički zbor – Hrvatsko

pedijatrijsko društvo, Hrvatsko društvo za školsku i sveučilišnu medicinu, Hrvatsko udruženje medicinskih sestara – Pedijatrijsko društvo i Klinički bolnički centar Split. Škola je namijenjena pedijatrima, liječnicima školske medicine, liječnicima opće prakse i obiteljske medicine te svim suradnim medicinskim strukama koje se bave zbrinjavanjem djece.

Tijekom tjednoga seminara obrađuju se tri tematske cjeline. Dvije cjeline pojedine su subspecijalističke pedijatrijske grane poput pulmologije, imunologije, neonatologije i sl., a treća je tematska cjelina u pravilu posvećena suradnim pedijatrijskim strukama poput dječje kirurgije, oftalmologije i sl. Predavači Škole habilitirani su nastavnici medicinskih fakulteta iz Hrvatske i inozemstva. Brojni nastavnici Medicinskoga fakulteta u Splitu, a poglavito Katedre za pedijatriju, aktivno su sudjelovali u radu Škole. Konceptiju i teme pojedinih cjelina koje se obrađuju na Školi osmišljavaju moderatori koje imenuje Upravni odbor Hrvatskoga pedijatrijskog društva. Prvog dana održavanja seminara, prigodom otvaranja Škole, tradicionalno se predstavlja nova objavljena pedijatrijska literatura te se održi poneko prigodno stručno, informativno i aktualno predavanje. Dosada je održan 31 seminar. Pojedine subspecijalističke pedijatrijske tematske cjeline ponavljaju se u vremenskim razdobljima od 5 do 6 godina. Pri odabiru tema i predavanja na Školi u sve je većoj mjeri zastupljen multidisciplinarni pristup pojedinim pedijatrijskim problemima i područjima liječničkoga djelovanja.

Od početka održavanja Škole 1983. godine sva se predavanja tiskaju u cijelosti prije početka seminara te tako ostaju kao trajni edukacijski materijal svim sudionicima. Od 1983. do 1987. godine predavanja su se tiskala u zbornicima Škole. Od 1988. do 1991. godine predavanja su tiskana u četiri suplementa tadašnjega pedijatrijskog časopisa saveznoga udruženja pedijatara pod nazivom *Jugoslavenska pedijatrija*.

Od 1995. godine dosada održana predavanja tiskaju se u suplementu časopisa *Paediatrica Croatica*. Treba napomenuti da se suplementi časopisa *Paediatrica Croatica*, s predavanjima održanima na Školi, od 2000. godine u cijelosti objavljuju, u pdf formatu, uz slobodan pristup na mrežnoj stranici Škole: <http://hpps.kbsplit.hr>

Sljedeća Hrvatska proljetna pedijatrijska škola održat će se od 20. do 24. travnja 2015. godine, a teme su Nefrologija, Nesreće u djece i Odabrana poglavlja dječje kirurgije.

prof. dr. sc. Vjekoslav Krželj
voditelj Hrvatske proljetne pedijatrijske škole

Iz Službe za znanost, poslijediplomske studije i trajnu medicinsku izobrazbu:

Od zadnjega broja Glasnika doktorirali su sljedeći(23):

1. Dinka Šundov
2. Joško Zekan
3. Ivan Agnić
4. Ana Čarić
5. Ivana Lukšić
6. Ivana Pavlinac Dodig
7. Katarina Šiško Kraljević
8. Vanja Kaliterna
9. Nataša Mrduljas Đujić
10. Robert Tafra
11. Kristijan Bečić
12. Adriana Banožić
13. Ivan Bagarić
14. Antonia Jeličić Kadić
15. Zoran Vučinić
16. Ivan Utrobičić
17. Vjera Marinov
18. Iris Jerončić
19. Davor Todorčić
20. Velibor Puzović
21. Danica Jakovčević
22. Dubravka Kalinić
23. Božena Ivančev

Temeljne i kliničke medicinske znanosti (TKMZ)
– 14 doktorata

Biologija novotvorina (BN) – 3 doktorata

Klinička medicina utemeljena na dokazima (EBM)
– 1 doktorat

Translacijska istraživanja u biomedicini (TRIBE)
– 2 doktorata

Izvan doktorskog studija (IDS) – 3 doktorata

Od zadnjega broja Glasnika magistrirali su sljedeći (6):

1. Silvana Mišković
2. Marina Marasović Jakulica
3. Mirela Crvelin Živković
4. Robert Matutinović
5. Natalija Ivkošić
6. Zora Sušilović Grabovac

Svi su magistri sa studija Temeljnih i kliničkih medicinskih znanosti (TKMZ).

Valja istaknuti da je od ukupnoga broja doktorata i magisterija čak 14 doktorata i svih 6 magisterija iz „staroga“ studija „Temeljne i kliničke medicinske znanosti“ (voditelj prof. dr. sc. Željko Dujić), a više od $\frac{3}{4}$ su klinički doktorati. Doktori i magistri znanosti iz TKMZ-a redom su specijalisti s višegodišnjim radnim iskustvom pa su i problematike istraživanja najčešće proizašle iz njihova kliničkog rada.

Budući da kriteriji za obranu doktorata stalno rastu, doktorati su sve kvalitetniji, a iz teme doktorata uglavnom se objavljuje više radova, i to u časopisima koji su sve značajniji.

» Dr. sc. Katarina Šiško Kraljević (TKMZ), pod mentorstvom prof. dr. sc. Volge Punde Polić, iz disertacije je objavila rad s čimbenikom odjeka 5,5 u *Eurosurveillance*

» Doktorat dr. sc. Ivane Prović (TKMZ), pod mentorstvom prof. dr. sc. Snježane Tomić, dobio je nagradu za najbolji doktorat iz područja Patologije u Republici Hrvatskoj za prošlu godinu, s četiri objavljena rada i kumulativnim čimbenikom odjeka 6.5.

S vremenom će se povećavati broj doktorata iz naših „novih“ doktorskih studija: Biologija novotvorina, Klinička medicina utemeljena na dokazima i Translacijska istraživanja u biomedicini. Voditeljstva svih triju studija brinu se o polaznicima studija, prate njihovo napredovanje, pomažu im koliko je to moguće, ali zasada je o uspješnosti završavanja pojedinih studija prerano govoriti.

S obzirom da se na naše doktorske studije upisuju po 15 do 20 kandidata, moguć je kvalitetniji i kreativniji rad sa studentima i može se očekivati da će veliki postotak njih završiti studij obranom doktorata znanosti.

Marita Mimica, prof. psihol.
Voditeljica Službe za znanost, poslijediplomske studije i trajnu medicinsku izobrazbu

Kako naći računovodstvo i/ili ured za postdiplomske studije

Kao što smo već na više mjesta u ovome broju pisali, naše računovodstvo, ured za nabavu, ured za poslijediplomske studije, Hrvatski centar za globalno zdravlje i još neki uredi preselili su se u zgradu B. Mnogi naši kolege, pogotovo s klinike, to saznaju tek kada dođu na mjesto gdje su ti uredi bili prije, a više ih nema. I što onda? Kada pitate gdje su se svi preselili, svi vam dobronamjerno kažu da su u novoj zgradi. I onda krenete u novu zgradu, a vrata u prizemlju ne daju se otvoriti! I što sada? Kažu, može se kroz „toplu vezu“! Kako do nje? Zato smo odlučili napraviti mali ilustrirani vodič za „putovanje do računovodstva“.

1. U „toplu vezu“ dolazi se kroz hodnik na prvome katu zgrade A (slika 1) prolaskom kroz vrata na južnome kraju toga hodnika. Topla veza ljeti je jako topla, a zimi jako hladna, tako da se u njoj sigurno nećete dugo zadržavati. Odmah skrenete lijevo i žurnim korakom do staklenih vrata koja vode u zgradu B (slika 2). OVA VRATA MORAJU BITI OTVORENA.

2. Došli ste u predvorje nove zgrade (slika 3). Stubištem treba nastaviti na sljedeći kat.

3. Kada ste došli na kat iznad, na gornje predvorje, trebate „pogoditi“ prolaz (svijetla sredina slike 4) kako biste došli u dugački hodnik između niza ureda (slika 5). Na južnome kraju ovoga kata ured je za postdiplomske studije i

ured gospodina Krželja (održavanje) te uredi Hrvatskoga centra za globalno zdravlje.

4. Ako je vaša krajnja destinacija računovodstvo, krenite prema vratima na sjevernome kraju hodnika (na slici 5), gdje ćete naići na stubište koje vodi na sljedeći kat (slika 6). Ovo je kat s iznimno visokim staklenim stropom koji, doduše, ne pokriva pojedine urede, sve je otvoreno i svijetlo (slika 7). Uredi računovodstva na lijevoj su strani, a na kraju hodnika nalazi se ured za nabavu. Za povratak natrag predlažemo obratni redoslijed prolaska kroz prostore; postoje alternative, ali ne jamčimo da nećete lutati. Sretan i ugodan put!